

ข่ายลึ 5

บทที่ ๖

เดือนมีนาคม อากาศในฤดูใบไม้ผลิเดี๋ยวนั้นเดี๋ยวนั้น
ณ คฤหาสน์ทรูหลังหนึ่งย่านซานเมือง งานเลี้ยง
ใหญ่โตกำลังดำเนินไป แยกหรือจับกลุ่มจับเหล่าไปพลาง
คุยกันไปพลาง กลางพลอร์เต้นรำหนุ่มสาวหลายคู่วาด
ลวดลายอย่างสนุกสนานท่ามกลางแสงไฟสว่างไสว
บรรยากาศคึกคักและเสียงดนตรีขับคลอ มีความสุขราวกับ
ความฝันในเทพนิยาย

แน่นอนว่าเมื่อมีเขาก็ต้องมีออก เมื่อกินอาหารเข้าไป
ก็ย่อมต้องขับถ่ายของเสีย ห้องน้ำของคฤหาสน์หลังนี้
ก็หรูหราไม่เบาเช่นกัน

"เฮ้อ..." เจฟฟรีย์ถอนหายใจอย่างโล่งอก คึนนี่เป็น

6 อุ้มรักกับดักใจ

พิธีหมั้นของเขาเอง คนมากมายมาแสดงความยินดีจนชายหนุ่มแทบจะดื่มไวน์แทนน้ำ ต้องป्लीกตัวมาเข้าห้องน้ำ ทั้งที่ 'มารกิจ' แสนจะรดตัว

เขาเดินไปที่อ่างล้างมือ วกน้ำเย็นๆ ล้างหน้าเรียกความสดชื่น การต้อนรับแขกนี้ช่างเหนื่อยจริงๆ แต่พอคิดถึงผลประโยชน์ที่จะได้รับจากการหมั้นหมายในครั้งนี้ เจฟฟรีก็รู้สึกว่ามีแสนจะคุ้มค่า แม้ว่าคุณหนูสกุลทลินจะไม่ใช้ผู้หญิงที่สวยงามหรือฉลาดล้ำ แต่ถ้ามองภาพรวมแล้ว คู่หมั้นของเขาคนนี้มีคะแนนนำตัวเลือกอื่นๆ อย่างไม่ต้องสงสัย

เจฟฟรีมองหน้าตัวเองในกระจกเงา ปีนี้เขาอายุยี่สิบแปด เป็นลูกชายคนโตของครอบครัว ทายาทรุ่นที่สามของสกุลฟู นอกจากจะถึงพร้อมด้วยทรัพย์สินสมบัติและคุณสมบัติแล้ว หน้าตาของเขายังหล่อไม่เลว เรียกได้ว่าไม่ว่าจะแ่งมุมไหนก็น่าหมายปองไปหมด

ขณะที่เดินออกจากห้องน้ำพร้อมแววกระหิ่ยมยิ้มเย้ยองที่มุมปาก เจฟฟรีไม่ได้ระแวงเลยแม้แต่น้อยว่าเรื่องเลวร้ายกำลังรอคอยเขาอยู่

บนระเบียงทางเดิน เगर่างเลื่อนรางเดินใกล้เข้ามาทุกขณะ เขาจำได้ว่าเสื้อเซ็ตสีขาวยู่กับผ้ากันเปื้อนสีเทาเป็นชุดเครื่องแบบสาวใช้สกุลทลิน แบบเสื้อที่แสนจะ

ข่ายสี่ 7

อนุรักษนิยมและทึมทึมทำให้คนคนนั้นแทบจะกลืนไปกับผนัง

ความคิดแวบแรกในสมองของชายหนุ่มคือ สาวใช้คนนี้ผอมแทบจะปลิวลม ทรงผมบีบสั้นมองดูคล้ายเด็กนักเรียน นอกจากนี้แล้วเขาไม่มีเวลาสังเกตอย่างอื่น

สาวใช้คนนั้นผงกหัวทักทายเขา สายตาของทั้งสองไม่ได้ประสานกัน แต่พอเขาเดินเหียดตัวเธอไป สาวใช้คนนั้นก็กลับหยุดเดินกะทันหันแล้วพูดว่า "คุณคะ!"

เจฟฟรีย์ไม่คิดว่าตนและสาวใช้คนนี้มีเรื่องอะไรต้องคุยกัน เอ หรือผู้หญิงคนนี้อ่านอยากปีนชนชั้นทางสังคม คุณชายใหญ่แห่งตระกูลทรงอิทธิพลอย่างเขาพบเจอผู้หญิงประเภทที่ย่อมเอาตัวเข้าแลกเสมอๆ แต่ตอนนี้เขาชี้แจงจะสนใจจึงเดินต่อ ทว่าสาวใช้คนนั้นก็กลับพูดขึ้นอีกครั้ง "คุณคะ!"

ชายหนุ่มย่นหัวคิ้วแล้วหันหลังกลับไปมอง อารมณ์เริ่มไม่สู้ดี "มีธุระอะไร"

"คือว่า...เอ่อ...คุณ..." หญิงสาวก็มึนศีรษะจุด หน้าแดงด้วยความอาย ได้แต่อึกอักพูดอะไรไม่ออก

"ผมไม่มีเวลาหรอกนะ" เมื่อสังเกตดูดีๆ เจฟฟรีย์ก็พบว่าสาวใช้คนนี้สวยพอใช้ หน้าตาออกจะชื่อไม่น่าแพนสูงเลย

8 อุ่มรักกับดักใจ

"คือ...คุณ...ไม่ได้รู้ดชิป...นะค่ะ"

เจฟฟรีหน้าแดงถึงไบหู ทำไม่ถึงพลาดเรื่องบ้าๆ แบบนี้ได้ล่ะ มีแต่ได้กัประถมเท่านั้นแหละที่จะลืมรู้ดชิป แต่จะว่าไป ผู้หญิงคนนี้ทำไม่ถึงได้สังเกตจุดสำคัญของเขาล่ะหวังว่าคงไม่ได้คิดไม่ซื่อจริงๆ หรือกนะ

ไม่ว่าเธอจะคิดอะไรอยู่ อย่างน้อยก็นับว่ามีบุญคุณกับเขา ขึ้นเดินกว้างกลับไปโรงทั้งสภาพแบบนี้ สังคมไฮโซคงได้รู้กันทั่วว่าเขาชอบใส่กางเกงในลายดอก แม้ภายนอกชายหนุ่มจะแต่งตัวสุภาพ ใส่แต่เสื้อผ้าสีซีริ่ม แต่ภายในเขาชอบใส่กางเกงในสีสันสดใสเน้นลวดลาย แฟนเก่าทั้งสองคนของเขาพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าเขาเป็นคนร้อนแรงหลบใน ข้อนี้เขาเองก็ปฏิเสธไม่ได้

เจฟฟรีเบี่ยงตัวเล็กน้อยก่อนจะกัมศิระระรู้ดชิปกางเกง เมื่อมั่นใจแล้วว่าตั้งแต่หัวจรดเท้าไม่มีตำหนิตรงไหนอีก จึงหันหลังกลับมาพูดว่า "ชอบใจที่เตือนนะ"

"ไม่...ไม่ต้องเกรงใจค่ะ..." หญิงสาวรีบคำแล้วเดินจากไปเฉินๆ

อันที่จริงเรื่องน่าอายควรจะจบแค่นี้ หากไม่เพราะมีคนส่งเสียงแหลมปริ๊ดขึ้นมา "เจฟฟรีคะ เอ๊ะ ซี้ล่า... มาทำอะไรกันอยู่ตรงนี้นะ"

เครื่องสำอางที่ประทินไว้อย่างตีบนไบหน้าของ

ข้ายี่ 9

โคลอี้ หลินเริ่มจะจาง ชัดกับประกายตาร้อนแรงที่ประกาศ
ชัดว่าขณะนั้นนางเอกของงานกำลังหึ่งสุดขีด

"คุณหนู..." สาวใช้ที่ถูกเรียกว่าซีล่าก้มหน้างุด นึกอยาก
แทรกแผ่นดินหนีเสียให้รู้แล้วรู้รอด

ทำไมจะต้องทำทำคุณเฉียวอย่างกับจับได้ว่าคู่มั้น
จูจื่ออยู่กับสาวใช้ด้วยละ เจฟฟรีแปลกใจนิดๆ คุณหนู
ไฮโซนี้ทำทางจะจินตนาการล้ำเลิศเกินเหตุ ถึงขนาดจำชื่อ
สาวใช้ตัวเล็กๆ คนหนึ่งได้ แต่เวลานี้ไม่ใช่เวลาที่จะถาม
เขาเดินเข้าไปใกล้คู่มั้นพร้อมรอยยิ้ม

"รอนานไหมครับ วันนี้ผมตี้มมากไปหน่อย พอดี
สาวใช้บ้านคุณเห็นผมทรงตัวไม่ค่อยอยู่เลยเป็นห่วงนะ"

โคลอี้ล้งเลเล็กน้อย แต่ในที่สุดก็ตกลงใจเชื่อที่เขาพูด
เพราะรู้ว่าคนอย่างซีล่าไม่มีปัญญาทำอะไรได้หรอก เธอ
ทำหน้าระรื่นเหมือนสาวน้อยที่กำลังตกอยู่ในห้วงแห่ง
ความรัก ยื่นมือมาคล้องแขนเจฟฟรีไว้แล้วพูดว่า

"ทำไมไม่บอกแต่แรกล่ะคะ นั่นเป็นห่วงแทบแยะ
นึกว่าคุณหลงทางเสียแล้ว"

"ผมไม่ใช่เด็กสักหน่อย จะหลงทางได้ยังไง" เจฟฟรี
กำลังจะหันกลับไปขอบคุณสาวใช้คนนั้นอีกครั้ง แต่เธอ
กลับโค้งให้แล้วกล่าวขึ้นอย่างเจียมตัว

"คุณชาย คุณหนู ขอโทษนะคะ ฉันท้อตัวก่อน"

10 อุ้มรักกับดักใจ

"อึม" โคลอี้ไม่แม่แต่จะขายตามองด้วยซ้ำ

ร่างสีเทาวิ่งหายไปอย่างรวดเร็วราวกับหนูเห็นแมว เจฟฟรีอดขาไม่ได้ "ทำไมคุณถึงจำชื่อเขาได้ล่ะ สนิทกับลูกจ้างที่บ้านขนาดนี้เลยเหรอ"

"ก็เขาเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกับฉัน ถือว่าเป็นรุ่นน้องคนหนึ่ง ฉันเลยจำได้นะคะ"

"ที่แท้ก็แบบนี้เอง" นักศึกษามหาวิทยาลัยอันดับหนึ่งของประเทศไทงมาเป็นสาวใช้สกุลหลินได้ละ เจฟฟรีไม่เชื่อว่าเงินเดือนสาวใช้สกุลหลินจะสูงหรือสวัสดิการจะดี ดูท่าคงต้องมีเบื้องลึกเบื้องหลังแน่นอน แต่ถึงยังไงก็ไม่ใช่ธุรกิจการอะไรของเขาอยู่ดี

โคลอี้ยังมีเรื่องพูดต่อ แต่คิดไปคิดมากก็ตัดสินใจเปลี่ยนประเด็น "เจฟฟรี คุณว่าเราไปฮันนีมูนกันที่ไหนดีคะ"

"เซียงไฮ้ดีไหม ผมต้องไปประชุมที่นั่นพอดี"

ผู้ชายคนนี้ได้ทุกเรื่อง เสียอย่างเดียวประโยชน์นิยมเกินเหตุ โคลอี้ก็ดริมฝีปาก "แต่ฉันอยากไปปารีสนี่!"

"คุณไปปารีสก่อน แล้วค่อยบินกลับไปหาผมที่เซียงไฮ้ก็ได้"

หญิงสาวจนปัญญาจะต่อรอง ตำแหน่งคุณนายฟู้นี่เป็นยากจริงๆ "เซียงไฮ้ก็เซียงไฮ้ แต่คุณต้องไปเดินช้อปปิ้งเป็นเพื่อนฉันนะ"

ชายสี่ 11

"ไม่มีปัญหา" ชายหนุ่มรู้ว่าเมื่อไหร่ควรถอย ถึงอย่างไรเขาก็ต้องหาซื้อของฝากให้ที่บ้านอยู่แล้ว

สาวสวยกับหนุ่มหล่อเดินควบคู่กันเข้าไปในโถงจัดงาน ดูเหมาะสมกันอย่างกับเจ้าชายเจ้าหญิง สกุลหลินและสกุลฟูต่างก็ร่ำรวยล้นฟ้า เทพนิยายบทไหนๆ ย่อมน่าเคลิ้มฝันยิ่งขึ้นเมื่อก่อขึ้นจากกองเงินกองทองอยู่แล้ว

วันรุ่งขึ้นเป็นวันอาทิตย์ วันนี้คนสกุลหลินต่างตื่นสาย เพราะเหนื่อยอ่อนจากงานหนักเมื่อคืน แนนอนคนสกุลหลินที่ว่าไม่รวมเหล่าคนรับใช้ที่ยังต้องตื่นแต่ไก่โห่เหมือนปกติ

ซีล่าเป็นหนึ่งในนั้น เธอลงไปช่วยงานในครัวตั้งแต่หกโมงเช้า พ่อบ้านสั่งไว้ว่าวันนี้เจ้านายจะทานอาหารในห้องนอน ซีล่ารับผิดชอบเรื่องอาหารการกินของคุณหนูโคลอี้ อาจเป็นเพราะเธอเป็นน้องสาวต่างมารดาของคุณหนู จึงรู้รสชาติอาหารที่ 'พี่สาว' คนนี้โปรดปราน พ่อบ้านเห็นซีล่าทำงานดี จึงให้โอกาสเธอได้ 'แสดงความรักตามประสาพี่น้อง' เสมอมา

คนทั้งสกุลหลินต่างรู้ดีถึงสถานภาพก๊นไม่เข้าคายนี่ไม่ออกของซีล่า แต่กลับไม่เคยมีใครแพรงพรายความลับนี้ พวกเขาทำเหมือนเธอเป็นสาวใช้ธรรมดาๆ คนหนึ่ง เพราะเห็นว่าฐานะลูกนอกสมรสของเธอไม่ใช่เรื่องน่าภาคภูมิใจ

12 อุ้มรักกับดักใจ

แม่ของเธอตายระหว่างที่คลอดเธอ หมอตอบบอกว่าเธอเป็นดาวกาลกิณีมาเกิด นายใหญ่สกุลหลินจึงตัดสินใจไม่ให้ซีล่าใช้แซ่หลิน และที่อุตสาห์เลี้ยงดูจนโตปานนี้ก็ถือว่าบุญหนักหนาแล้ว

ซีล่าตระหนักดีถึงชะตากรรมของตน เธอเป็นคนว่านอนสอนง่ายมาตั้งแต่รู้ความ อะไรควรทำเธอก็ทำไม่เคยคิดเรียกร้องความสนใจ วันที่เธอสอบติดมหาวิทยาลัยอันดับหนึ่งได้อาจเป็นช่วงเวลาเดียวที่พ่อ พี่ชาย และพี่สาวหันมาเหลียวแลเธอบ้าง แต่หลังจากนั้นทุกอย่างก็กลับสู่สภาพปกติ เธอเกี่ยวข้องกับเขาแค่ทางสายเลือด ไม่ถือเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวสกุลหลินแต่อย่างใด

สิบเอ็ดโมง ซีล่าเซ็นรถที่พรั่งพร้อมด้วยอาหารเข้าไปในห้องนอนของโคลอี้ "คุณหนูคะ อาหารมาแล้วค่ะ"

โคลอี้เพิ่งอาบน้ำเสร็จ เธอสวมเสื้อคลุมอาบน้ำ ทำทางสดชื่นแฝงแววเกียจคร้าน "หิวจัง มีอะไรกินบ้าง" หญิงสาวบิตซี้เกียจ

"มีน้ำผลไม้ กาแฟ เค้กฝรั่งเศส ชูบหัวหอม แล้วก็ครัวซองต์ค่ะ" ซีล่ารู้ว่าพี่สาวคนนี้ชอบทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับฝรั่งเศส จึงเจาะจงเรียนวิธีทำอาหารฝรั่งเศสมาหลายอย่าง เธอไม่ได้คิดประจบใคร เพียงอยากพิสูจน์ให้เห็นว่าตนมีประโยชน์ ไม่ได้เป็นแค่เงาที่ไม่สลักสำคัญ

ชายสี่ 13

"อืม หอมจริงๆ" โคลอี้สูดกลิ่นหอมของอาหารก่อนจะยิ้มออกมาอย่างพึงพอใจ

"คุณหนูค่อยๆ ทานนะคะ ฉันขอตัวก่อนล่ะค่ะ"

"เดี๋ยว!" โคลอี้ชี้นิ้วไปที่ประตูห้องแต่งตัว ในนั้นมีถุงกระดาษกองอยู่หลายใบ "เสื้อผ้าพวกนั้นฉันไม่เอาแล้ว เธอเอาไปเถอะ จะใส่เองหรือยกให้คนอื่นก็แล้วแต่"

"ไม่เอาแล้วเธอคะ" นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ซีล่าได้รับของเหลือใช้จากพี่สาว ทุกครั้งเธอมักจะแปลกใจอยู่เสมอว่าทำไมพี่สาวของเธอถึงทิ้งเสื้อผ้าราคาแพงจ่ายตายขนาดนี้

รูปร่างของพี่น้องคู่นี้ต่างกันพอสมควร โคลอี้ร่างสูงอวบอิม ส่วนซีล่านั้นตัวเล็กกะทัดรัด เสื้อผ้าที่โคลอี้ยกให้เธอมักจะต้องนำไปแก้ก่อนจึงจะใส่ได้ โชคดีที่เธอพอมีฝีมือเย็บปักถักร้อยอยู่บ้าง จึงไม่จำเป็นต้องเสียเงินจ้างช่าง

"รีบเอาไปเถอะ บ่ายนี้ฉันจะออกไปช้อปปิ้ง ห้องแต่งตัวแน่นเอียดแบบนี้ฉันจะเอาเสื้อผ้าใหม่ไปวางไว้ตรงไหนล่ะ"

"ขอบคุณค่ะคุณหนู" ซีล่ารับถุงกระดาษไว้ ถ้าไม่เพราะกลัวว่าคนอื่นจะรู้ เธอเคยคิดจะเอาของพวกนี้ไปประมูลในอินเทอร์เน็ต ดีไม่ดีอาจได้ราคาหลายแสนเหรียญด้วยซ้ำ

โคลอี้อารมณ์ดี "คู่มิ้นของฉันหล่อมากใช้ใหม่ล่ะ"

14 อับรักกับดักใจ

"คะ" อันที่จริงเธอก็มองไม่ค่อยถนัดนัก เมื่อคืนชีล่าเดินก้มหน้า ใครจะไปคิดว่าสายตาคงจะเผลอเข้ากับกางเกงในสีฉูดฉาดของว่าที่พี่เขยเข้าอย่างจัง เธอถึงกับอึ้งไปพักใหญ่กว่าจะตัดสินใจเอ่ยปากบอก ยิ่งกลัวด้วยซ้ำว่าเขาจะอายจนโมโห โชคดีที่เจฟฟรีไหวพริบดีจึงไม่ได้บอกความจริงให้พี่สาวเธอทราบ ไม่อย่างนั้นคงกลืนไม่เข้าคายไม่ออกกันทั้งสามคน

"เขาเป็นผู้ชายที่ฉันเลือกจากคนเป็นพันเป็นหมื่น ต่อไปครอบครัวของเราจะต้องมีความสุขมากๆ แน่"

"แน่นอนคะ คุณหนูวาสนาดีอยู่แล้ว"

"เออละ เธอออกไปได้แล้ว"

"คะ คุณหนูทานให้อร่อยนะคะ" ชีล่าถือถุงกระดาษเดินกลับไปห้องของตน ห้องส่วนตัวเล็กจิ๋วขนาดร้อยแปดสิบตารางฟุตของเธออยู่ข้างๆ ห้องเก็บของ แม้มันจะแคบเหมือนรังหนู แต่ก็เป็นที่เดียวที่ทำให้เธอรู้สึกผ่อนคลายและปลอดภัย

พววงของเสรีจชีล่าก็ตรงไปที่ห้องครัว บนทางเดิน เธอเห็นเงาร่างคุ่นตาอยู่ไกลๆ ปกติเวลาเจอคนคนไหนเธอจะถอยหนี แต่วันนี้ชีล่ากลับตัดสินใจเปิดฉากสนทนากับเขา เงาร่างนั้นคือเจซี หลิน พ่อแท้ๆ ที่หญิงสาวไม่มีโอกาสแม่จะเรียกว่า 'พ่อ' เลยสักครั้ง สมัยเด็กคุณพ่อบ้าน

ข้ายี่ 15

กับภรรยาเป็นคนเลี้ยงเธอมา แต่เมื่อเธอโตพอที่จะดูแลตัวเองได้ พวกเขาก็ตีตัวออกห่าง ต่อมาเธอถึงได้รู้ว่าสาเหตุเป็นเพราะเธอเป็นตัวเคราะห์ร้าย ในเมื่อไม่มีสิทธิ์มีเสียงอะไร ซึ่งถ้าจึงจำต้องก้มหน้ายอมรับชะตากรรมแต่โดยดีและเร็วๆ นี้เอง หญิงสาวตัดสินใจว่าถึงเวลาแล้วที่เธอจะไปจากบ้านนี้

"คุณผู้ชายพอมีเวลาสักนิดไหมคะ"

เจซีหันหน้ามาก่อนจะขมวดคิ้วเป็นเส้นเล็ก ความรู้สึกเดียวที่เขามีต่อลูกสาวนอกสมรสคนนี้คืออยู่ห่างไว้ดีที่สุด ยี่สิบปีก่อนไม่รู้เขาเกิดเสียสติอะไรถึงได้นึกถูกใจเลขาฯ สาวหน้าตาธรรมดาๆ คนนั้น คงเป็นเพราะตอนนั้นบริษัทประสบปัญหาหนัก เขารู้สึกกดดันมากเลยต้องหาที่ระบาย สุดท้ายก็ได้ลูกสาวคนนี้เป็นเครื่องย้ำเตือนความผิดในหนหลัง

ตอนที่เกิดเรื่อง ภรรยาของเขาถึงกับขอหย่า กว่าเขาจะตามง้อจนคืนดีได้ก็เล่นเอาเหนื่อย เขากับภรรยารักกันมานาน แถมยังมีลูกด้วยกันตั้งสองคน อีกอย่างครอบครัวของภรรยาก็ช่วยเหลือกิจการเขามาตลอด พอเกิดเรื่องร้ายแรงคราวนั้นเขาก็ปรับปรุ่งตัว ไม่เคยสักกินขโมยกินอีกเลย

ต่อมาเลขาฯ สาวเสียชีวิตเพราะคลอดก่อนกำหนด

16 อุ้มรักกับดักใจ

ทารกน้อยเกิดมาร่างกายอ่อนแอ เขาไม่รู้จะทำอย่างไร จึงขอคำชี้แนะจากซินแส ซินแสบอกว่าแม่ลูกคู่นี้เป็นเคราะห์กรรมหนักหนาที่สุดในชีวิตเขา ขอเพียงเขาเลี้ยงดู ซื่อสัตย์ก็ถือว่าหายกัน แต่ข้อแม้คือเขาจะใกล้ชิดหรือรักเด็กคนนี้ได้ ไม่อย่างนั้นจะพลอยเป็นความชวายนส่งผลเสียทั้งเรื่องงานและครอบครัว

"ฉันมีเวลาให้เธอทำนาที่ จะพูดอะไรก็พูดเถอะ" คนเป็นพ่อตอบเหมือนใจกว้างเต็มแก่ อะไรที่ควรทำเขาก็ทำไปหมดแล้ว แต่อย่าหวังว่าจะได้สืบเอาศอก

"เดือนมิถุนายนี่ฉันก็จะเรียนจบแล้ว เลยอยากหางานใหม่ทำค่ะ" ซื่อล่าบอกตัวเองมาตลอดว่าไม่ควรคาดหวังสิ่งใดจากชายคนนี้ ถือเสียว่าเขาเป็นเจ้านายก็พอ

"ก็เอาสิ" เรียนจบปริญญาตรีมาทำงานเป็นคนรับใช้ดูเสียของอย่างไรอยู่ ถ้าเธอมีที่ไป เขาย่อมไม่คิดเห็นยั้ง

"อีกอย่าง ฉันอยากย้ายออกไปอยู่ที่อื่น ได้ไหมคะ" เจซีแทบจะยับยั้งความลึกลับใจไว้ไม่อยู่ แต่ก็แสร้งทำทำครุ่นคิดครุ่นหนึ่งแล้วว่า "อืม ฉันจะให้พ่อบ้านหลิวให้เงินเดือนเธอเพิ่มสองเดือน เธอเอาไปเช่าบ้านอยู่ก็แล้วกัน"

"ฉันพอจะมีเงินเก็บอยู่บ้าง คุณผู้ชายไม่ต้องสิ้นเปลืองหรอกค่ะ" หลายปีมานี้เธอกินอยู่หลับนอนในบ้านสกุลหลิวไม่ใช้เงินเดือนฟุ่มเฟือย ตอนนี่จึงมีเงินเก็บ

ชายสี่ 17

แสดงว่าเหรียญแล้ว ไม่อย่างนั้นเธอคงไม่ตัดสินใจย้าย
ออกไปอยู่ตามลำพังหรอก

"ไม่ต้องพูดแล้ว ตกลงตามนี้"

"ขอบคุณคุณผู้ชายค่ะ"

เจซีเดินตัวปลิวจากไปโดยไม่สนใจคำขอบคุณ ท่าทาง
เขาโล่งใจอย่างเห็นได้ชัด

ซีลา ยืนอยู่กับที่ รู้สึกปวดแปลบลึกๆ ในใจ เธอเคย
คาดหวังว่าจะได้รับความเอาใจใส่จาก 'ครอบครัว' บ้าง
แต่กลับต้องผิดหวังซ้ำแล้วซ้ำเล่า

อีกแค่สามเดือนเท่านั้นเธอก็จะมีชีวิตใหม่ มีงานใหม่
เธอจะบอกทุกคนว่าพ่อแม่ตายหมดแล้ว จะได้ไม่มีใคร
มองเธอเป็นตัวกาลกิณีอีก เธอต้องการโอกาสที่จะตั้งต้นใหม่
แค่นี้คงไม่มากเกินไปใช่ไหม

บ่ายวันพุธ เจฟฟรีลงงานครึ่งวันเพื่อไปตรวจร่างกาย
เป็นเพื่อนบิดาที่โรงพยาบาลของครอบครัว ระหว่างรอผู้เป็น
บิดาสแกนคลื่นหัวใจและตรวจอัลตราซาวนด์ ชายหนุ่ม
ถือโอกาสคุยกับผู้อำนวยการโรงพยาบาล "คุณหมอครับ
สุขภาพคุณพ่อเป็นยังไงบ้าง"

"ปัญหาใหญ่ที่สุดของคุณคือโรคหัวใจกับความดัน
โลหิตสูง นอกจากจะต้องรับประทานยาอย่างสม่ำเสมอแล้ว

18 อัมรักกับดักใจ

ยังต้องระวังเรื่องอาหารการกินและชีวิตประจำวันให้มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงเปลี่ยนฤดู อาจมีอาการแน่นหน้าอก และหายใจไม่ถนัด ถ้าเกิดเส้นเลือดหัวใจตีบขึ้นมาก็อาจเป็นอันตรายถึงชีวิต"

"ผมทราบแล้วครับ" เจฟฟรีย์เป็นลูกกตัญญู เขาไม่เคยขัดใจพ่อเลย มีเพียงเรื่องสุขภาพเท่านั้นแหละที่จำเป็น

"จริงสิ ได้ยินว่าคุณหมั่นแล้ว ไม่ลองตรวจสุขภาพก่อนแต่งงานล่ะ" คุณหมอเปลี่ยนเรื่องคุย

"ผมตรวจสุขภาพทุกปีอยู่แล้ว" ชีวิตของคนตระกูลผู้มีค่ามาก เจฟฟรีย์ดูแลตัวเองอย่างดีมาตลอด

"การตรวจร่างกายก่อนแต่งงานเกิดขึ้นโดยอิงกับแนวคิดในการปรับปรุงสายพันธุ์มนุษย์ ถ้าเกิดคุณหรือฝ่ายหญิงเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคทางพันธุกรรม หรือโรคติดต่ออื่นๆ ขึ้นมาจะไม่ใช่ผลดีต่อการมีบุตรอีกอย่าง ผู้หญิงจะต้องตรวจภายในและทรวงอกด้วย ส่วนผู้ชายก็ต้องตรวจความแข็งแรงของสุมิจิ เมื่อผลออกมา ก็จะมีผู้ได้ทันทีว่าพวกคุณจะมีลูกได้ไหม"

เจฟฟรีย์เป็นคนมีเหตุผล จึงไม่ติดใจกับคำพูดตรงไปตรงมาของคุณหมอหลู ถูกต้อง อาจมีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นหมันก็ได้ เขาควรตรวจร่างกายอย่างละเอียดสักครั้งก่อนแต่งงานนอกจากจะต้องตกลงเรื่องทรัพย์สินแล้ว

ชายสี่ 19

ใบรายงานผลตรวจสุขภาพก็เป็นสิ่งจำเป็นเช่นกัน

"ผมเห็นคุณมาแต่เด็กเลยอดคิดแทนไม่ได้ จะตรวจหรือไม่คุณตัดสินใจเองก็แล้วกัน"

"ขอบคุณครับคุณหมอ ผมจะรีบนัดเวลามาตรวจให้เร็วที่สุด" เจฟฟรีหยุดคิดครู่หนึ่ง "เรื่องความสามารถในการมีบุตรนี่ ผมอยากให้ตรวจละเอียดที่สุดเท่าที่จะทำได้ทราบผลเมื่อไหร่ช่วยแจ้งผมทันทีเลยนะครับ"

"ไม่มีปัญหา" สำหรับคนสกุลฟูแล้ว ขอแค่สั่งมาหมออย่างเขาไม่มีความเห็นเป็นอื่นแน่นอน

คืนวันเดียวกัน เจฟฟรีโทรศัพท์หาคู่หมั้นสาวแล้วพูดตามตรงว่า "พอแต่งงานแล้วเราจะต้องมีลูกกัน ผมตั้งใจจะตรวจร่างกายก่อนแต่งงาน หวังว่าคุณจะเห็นด้วยนะ"

โคลอี้ั้งไปพักใหญ่กว่าจะตอบ "ทำไมจู่ๆ ถึงคิดเรื่องนี้ล่ะคะ"

"ก่อนหน้านี้ผมลืมนึกไปนะ ขอโทษที"

"คุณคงไม่คาดหวังว่าฉันยังบริสุทธิ์อยู่หรอกนะ..." โคลอี้เองอายุสี่สิบสี่แล้ว เคยมีแฟนมาบ้าง เขาคิดจะให้เธอผ่าตัดซ่อมเยื่อพรหมจารีหรือเปล่านี่

ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ "นี่มันสมัยไหนกันแล้วคุณ ผมไม่หวังให้เจ้าสาวยังบริสุทธิ์จนถึงวันแต่งงานหรอกนะ ผมก็แค่ต้องการคู่อุปการครองที่สมบูรณ์แบบ เราสองคนเหมาะสม

20 อุ้มรักกับดักใจ

กันในทุกๆ ด้าน ถ้าเรามีลูกที่แข็งแรงด้วยกัน ชีวิตแต่งงานก็วยังสมบูรณ์"

"ก็ได้ค่ะ ฉันตกลง โคลอี้กักฟัน ไม่แน่ว่าคนที่มีปัญหาอาจจะเขาก้ได้ ถึงตอนนั้นเธออาจต้องเป็นฝ่ายขอคิดดูก่อนด้วยซ้ำ"

"ขอบคุณมาก เลขาฯ ของผมจะโทรนัดเวลาที่แน่นอนกับคุณอีกที"

"ค่ะ หวังว่าเราจะแข็งแรงด้วยกันทั้งคู่ค่ะ"

หนึ่งสัปดาห์ถัดมา เจฟฟรี่ไปฟังผลการตรวจร่างกายอย่างละเอียดจากหมอหลูด้วยตัวเอง

"เจฟฟรี่ ผลตรวจของคุณปกติทุกอย่าง แต่ฝ่ายหญิงนี่สิ..." หมอหลูหนึ่งไปพักหนึ่งก่อนตัดสินใจว่าต้องพูดตามตรง "เขาเคยทำแท้งมาก่อน ทำให้อุ้งเชิงกรานติดเชื้อจนท่อรังไข่อุดตัน โรคนี้รักษาได้ด้วยการผ่าตัด แต่ถ้าผ่าตัดแล้วยังไม่สำเร็จก็อาจใช้วิธีทำเด็กหลอดแก้วแทนได้"

เจฟฟรี่ได้ยินดังนั้นถึงกับกักฟันกรอด เขาไม่สนใจว่าเจ้าสาวจะยังบริสุทธิ์อยู่หรือไม่ก็จริง แต่การทำแท้งไม่ใช่เรื่องเล็กๆ โคลอี้ทำแบบนี้เท่ากับหลอกกันชัดๆ

ถ้าเขากับเธอรักกันปานจะกลืน เขาอาจจะยอมพาเธอ

ชายสี่ 21

ไปรักษา นำเสียดายที่คนอย่างเจฟฟรีย์ไม่เคยรักใคร่นอกจากครอบครัว เป้าหมายของเขาคือคู่ครองที่เพียบพร้อม ในเมื่อโคลอี้ไม่ผ่านมาตรฐานที่ตั้งไว้ก็ต้องจบกัน

ชายหนุ่มรับเอกสารก่อนจะกล่าวยิ้มๆ "ขอบคุณมากนะครับ คุณหมอสวยใจมากเลย"

นักธุรกิจอย่างเขาตัดสินใจเด็ดขาด ในเมื่อรู้ตัวว่าลงทุนผิดพลาดก็ต้องยอมรับ เขาไม่ได้สะเทือนใจสักเท่าไร แคร่รู้สึกว่เสียเวลา ตอนนี้คงทำได้แค่รีบหาเป้าหมายใหม่

วันรุ่งขึ้นที่สำนักงาน โคลอี้ได้รับจดหมายจากเมสเซนเจอร์ เมื่อเปิดออกดูเธอก็ได้แต่นั่งคอตก นี่เธอฝันไปหรือเปล่า หน้าที่ยังเป็นฝันร้ายที่สุดในประวัติศาสตร์เสียด้วย

คุณหลินครับ ต้องขอโทษด้วย ผมจำเป็นต้องถอนหมั้น สาเหตุอยู่ในผลการตรวจร่างกาย ไม่ต้องเป็นห่วง ผมจะเก็บเรื่องนั้นเป็นความลับ ผมหวังว่าคุณจะประกาศข่าวการยุติการหมั้นหมายในครั้งนี้อย่างเดียว ผมจะไม่แสดงความเห็นหรือโต้ตอบใดๆ ขอให้ทุกอย่างราบรื่น...

เจฟฟรีย์

นี่เขาเขียนเรื่องทั้งด้วยกระดาษโน้ตแผ่นเดียวหรื? ในจดหมายมีผลการตรวจร่างกายแนบมาด้วย...การทำแท้งส่งผลให้... ไม่นึกเลยว่าเรื่องโง่เง่าที่ทำไว้เมื่อตอนอายุสิบเจ็ด

22 อุ้มรักกับดักใจ

จะกลายเป็นจุดอ่อนสำคัญที่สุดของเธอในเวลา
นอกจากเธอจะอดแต่งงานกับเจฟฟรีแล้ว ซาตินี่ทั้งชาติเธอ
อาจมีลูกไม่ได้อีก แล้วอย่างนี้ใครจะแต่งงานกับเธอล่ะ

โคลอี้โมโหจนตัวสั่น ทำไมเจฟฟรีถึงได้ไร้น้ำใจ
ขนาดนี้ ถึงอย่างไรเธอกับเขาก็คบหากันมาตั้งหลายเดือน
สองครอบครัวก็เคยพบหน้ากันหลายครั้ง ที่สำคัญที่สุด
พวกเขาหมั้นกันแล้ว มีแขกผู้มีเกียรติมาเป็นพยานตั้ง
มากมาย แล้วคราวนี้เธอจะสู้หน้าใครเขาได้เล่า

หญิงสาวเดินกระสับกระส่ายไปมาภายในห้อง โมโห
จัดจนต้องคว้าถ้วยชาขึ้นมาเขี่ยยั้ง เสียงถ้วยกระเบื้อง
แตกละเอียดไม่ต่างอะไรกับหัวใจของเธอ ทันใดนั้นเสียง
เคาะประตูก็ดังขึ้น คนไม่กลัวตายคนหนึ่งเดินเข้ามาในห้อง
"น้องสาวคนดีของพี่ เกิดอะไรขึ้น" เคลวินมอง
เศษกระเบื้องบนพื้นก่อนจะถามอย่างตกใจ "พี่ได้ยินเสียง
เราว่างของตั้งแต่อยู่ข้างนอก ทำโปรเจกต์ใหญ่เสียหาย
หรือไง"

พี่น้องคู่นี้รักกันดีมาแต่ไหนแต่ไร ตอนที่พอมิเมียน้อย
เคลวินอายุหกขวบแล้วจึงพอจะรู้เตียงสาอยู่บ้าง มรสุมที่
โถมซัดเข้าใส่ทำให้เขารู้สึกว่าตนมีหน้าที่ปกป้องแม่กับน้อง
"พี่จำ ฉันจบสิ้นแล้ว ฉันแต่งไม่ออกแล้วแน่ๆ"
โคลอี้เอามือกุมศีรษะ น้ำตาไหลพรากอย่างไม่อาจห้าม

ชายสี่ 23

เคลวินยิ่งฟังยิ่งงง รีบเดินเข้าไปโอบไหล่ของสาวแล้ว พาไปนั่งที่โซฟา "น้องเพิ่งจะหมั้นไปหยกๆ ทำไมถึงบอกว่าจะแต่งไม่ออกล่ะ"

โคลอี้ร้องไห้อยู่หลายนาทีในที่สุดก็พูดเสียงหอบ "เจฟฟรีบอกให้ฉันไปตรวจร่างกาย ผลออกมาว่าฉันมีลูกไม่ได้...เขาก็เลยตัดสินใจถอนหมั้น ฉันจะทำยังไงดี..."

"จะเป็นไปได้ยังไง ผลการตรวจอยู่ไหน ขอพี่ดูซิ"

"ดูอะไรกันล่ะ ไม่ต้องดูแล้ว..." โคลอี้ไม่กล้าบอกสาเหตุว่าทำไมเธอถึงมีลูกไม่ได้ เรื่องทำแท้งมีคนรู้แค่สองคนคือเธอกับอดีตเพื่อนชายตัวก่อเรื่อง ตอนนั้นเธอสองคนซิงสุกก่อนห้าม ไม่นึกเลยว่าผลที่เกิดขึ้นจากความเยาว์วัยจะร้ายแรงขนาดนี้

"เธอควรจะไปตรวจอีกหลายๆ ที่ คนที่มีปัญหาเรื่องนี้ตั้งเยอะแยะ เดี่ยวนี้หมอก่งจะตาย ไม่ต้องห่วงหรอก" เคลวินพูดจามีเหตุผล เขาคบกับแฟนสาวมานานหลายปี หากเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นสองคนจะต้องเผชิญร่วมกัน ไม่มีทางเลิกรากันง่ายๆ เพราะมีลูกยกแน่นอน

"ต่อให้มีวิธีเขาก็ไม่ยอมหยอก เขาไม่ได้รักฉันขนาดนั้นสักหน่อย" ถ้าเธอกับเจฟฟรีรักกันแน่นแฟ้นก็คงไม่พังครืนง่ายๆ แค่นี้ ทุกอย่างเป็นเพราะเธอกับเขาไม่เคยมีความรักให้แก่กัน

24 อับรักกับดักใจ

"พวกเธอรู้จักกันไม่ถึงครึ่งปี แถมเขายังเป็นคนทำอะไรเห็นเหตุผลเกินเหตุ ก็ไม่แปลกหรอกที่จะถอดใจง่าย ๆ ช่วงนี้น้องพยายามดูแลสุขภาพให้ดีกว่าก่อนแล้วค่อยหาคนใหม่เถอะ" เคลวินรู้สึกผิดนิดๆ ที่แรกเขาแนะนำน้องให้รู้จักกับเจฟฟรีเพราะเหตุผลทางธุรกิจ เดิมคิดว่าสองคนนี้เป็นคู่ที่เหมาะสมกัน ใครจะไปรู้ว่าจะมีจุดจบอย่างวันนี้

"ไม่เอา ฉันไม่ยอมขายหน้าคนทั้งโลกหรอก จะให้ฉันอธิบายว่ายังไง แบบนี้มีหวังต้องเอาปี๊บคลุมหัวเดิน" พุดไปพุดมาเธอก็เริ่มร้องให้อีกรอบ ตั้งแต่เลิกงานโตโคลอี้ไม่เคยโมโหขนาดนี้ นึกอยากผูกคอตายให้จบเรื่องนั้

เมื่อเจอน้องตั้งต้นเข้าแบบนี้ คนเป็นพี่ก็ได้แต่ช่วยหาทางออก "ถ้างั้นเราหาแม่อุ้มบุญมาทอ้งแทนเธอดีไหม"

"แม่อุ้มบุญเธอ มันผิดกฎหมายหรือเปล่า"

"ตอนนี้ที่นี้ยังไม่มีการกฎหมายรองรับ เราไปหาเอาจากต่างประเทศก็ได้ แต่อาจจะยุ่งยากสักหน่อย..." ทันไค่นั้นเคลวินก็ปิ้งใจเดี๋ยเดียว ชื่นมา "จริงสิ เรามีตัวเลือกเก่งๆ อยู่แล้วคนนึงนี่ ถึงเธอสองคนจะหน้าตาไม่ค่อยเหมือนกัน แต่อย่างน้อยก็ยังมีสายเลือดเดียวกัน ต่อไปพอมีลูกคงไม่มีใครสงสัยเท่าไร"

"พี่หมายถึงยัยนั้นนะเธอ" จริงด้วยสินะ ทำไมเธอ

ข่ายสี่ 25

ถึงลืมเด็กนั้นไปเสียได้ เธอกับซีล่าเป็นพี่น้องพ่อเดียวกัน พอคลอดแล้วขอแค่ยอมจ่ายเงินก้อนโตก็คงไล่ให้ไปพ้นๆ ได้ไม่ยาก

ถึงแม้ว่าการให้สามีขึ้นเตียงกับน้องสาวของตัวเอง จะน่าขยะแขยงไปสักหน่อย แต่คนอย่างเจฟฟรีย์จะต้อง ขี้เกียจทำเด็กหลอดแก้วแน่ๆ วิธีนี้สะดวกที่สุดแล้ว ซีล่า เป็นตัวเลือกที่เหมาะสมที่สุด

"แต่น้องจะต้องมั่นใจว่าซีล่าสุขภาพแข็งแรงดีก่อนนะ ถ้าเกิดมีปัญหาเหมือนกันก็ไม่ต้องคิดแล้ว" เคลวินเตือนสติ

"ต่อให้ต้องล่อวงฉันก็ต้องพยายายนั่นไปตรวจ ให้ได้" ปัญหาที่ใช้เงินแก้ไขได้ไม่ถือเป็นปัญหาสำหรับ โคลอี้อยู่แล้ว

"อีกอย่าง น้องว่าเจฟฟรีย์จะเห็นด้วยไหม"

"ฉันจะหาทางเกลี้ยกล่อมเขาเอง" โคลอี้มั่นใจว่า ข้อเสนอของตนดึงดูจิตใจพอ เจฟฟรีย์คงไม่ยอมเสียเวลา ก่อนหน้านั้นไปเปล่าๆ ขอเพียงมีวิธีมีลูก พวกเขาก็ยังมึลืหธิ์ ได้แต่งงานกัน

สองพี่น้องเริ่มปรึกษาถึงรายละเอียดของแผนการ แผนนี้จะต้องสมบูรณ์แบบ ผลประโยชน์ที่จะได้จากการ เป็นทองแผ่นเดียวกับสกุลฟู่มากมายเสียจนไม่ว่าจะมืออะไร ขวางกั้นอยู่ก็ต้องฝ่าฟันไปให้จงได้

26 อัมรักกับดักใจ

สองทุ่ม ซีล่าเคาะประตูก่อนเดินเข้ามาในห้องนอนของโคลอี้ เธอวางถาดไว้นบนโต๊ะแล้วพูดว่า "ฉันยกชาสมุนไพรที่คุณหนูสั่งมาให้ค่ะ"

"อืม" โคลอี้วางหนังสือในมือแล้วขานรับเบาๆ

"ขอตัวก่อนนะคะ"

"เดี๋ยวก่อน!" โคลอี้บรรจงเค้นรอยยิ้มสนิทสนมออกมาอย่างยากเย็น "ได้ข่าวว่าพอเรียนจบเธอจะย้ายออกไปอยู่ที่อื่นหรือ"

"ค่ะ" ชาวที่ซีล่าจะลาออกไม่ถือเป็นความลับ ทุกคนในบ้านสกุลหลินต่างก็ทราบเรื่อง เพียงแต่ไม่มีใครคิดจะรังตัวเธอไว้

"อย่างนี้ก็ดีเหมือนกัน เธออยู่ที่นั่นต่อไปก็ไม่มีความสุขหรอกนะ"

ซีล่าไม่กล้าตอบ คำพูดของคุณหนูทำเอาเธอไม่รู้จะพูดอย่างไร

โคลอี้ยกถ้วยชาขึ้นดื่ม น้องสาวคนนี้เก่งพอตัวที่รู้รสนิยมเรื่องอาหารของเธอเป็นอย่างดี ไม่แน่ว่าอาจเป็นเพราะมีสายเลือดเดียวกัน "ซีล่า ขอบใจเธอมากนะที่คอยรับใช้ฉันมาตลอดหลายปีนี้ ฉันอยากให้ของขวัญเธออย่างหนึ่ง ถือว่าเป็นของขวัญแสดงความยินดีที่เธอเรียนจบ และจะได้ใช้ชีวิตอย่างอิสระในเร็ววัน"

ชายสี่ 27

"ขอบคุณค่ะ...แต่ไม่ต้องหรอก คุณหนูให้ของฉัน เยอะแยะไปหมดแล้ว" ซีล่าส่ายหน้าไม่รับ ในเมื่อเธอ ไม่ได้ทำความชอบจะรับรางวัลได้อย่างไร ถึงคุณหนูจะ ยกของมาให้แล้วมาให้เธอรีไซเคิลบ่อยๆ แต่เธอก็ยังเป็น แค่คนรับใช้ ไม่ใช่พี่น้องจริงๆ

"ครั้งนี้ไม่เหมือนแต่ก่อน ฉันอยากให้เธอไปตรวจ ร่างกาย ค่าตรวจตั้งเจ็ดหมื่นเลยนะ ฉันจะออกเงินให้เธอเอง"

"หา?" ซีล่างเป็นไก่ตาแตก อยู่ดีๆ จะให้เธอตรวจ ร่างกายทำไม เมื่อก่อนเธอเคยตรวจร่างกายกับมหาวิทยาลัย ผลออกมาว่าสุขภาพแข็งแรงดี

โคลอี่วางถ้วยชาลงแล้วถอนใจเฮือกใหญ่ "สุขภาพ ถือเป็นต้นทุนสำคัญที่สุดของคนเรา แม่เธอเองก็เสียเพราะ คลอดเธอ เรื่องแบบนี้เราไม่มีทางรู้ล่วงหน้าได้หรอก เราต้อง ป้องกันไว้ก่อน ไม่อย่างนั้นสุดท้ายคนที่ลำบากก็คือเราเอง"

ซีล่านิ่งไป ความรู้สึกที่เธอมีต่อแม่ซับซ้อนมาก ใจหนึ่ง ก็ขอบคุณแม่ที่สละชีวิตเพื่อให้เธอได้ลิ้มรสชาติโลก แต่อีก ใจหนึ่งก็โทษแม่ที่ทำให้เธอเกิดมาเป็นคนที่ไม่มีใครรัก

"ฉันเองเพิ่งไปตรวจสุขภาพมาถึงได้รู้ว่าตัวเองมี ปัญหาเรื่องระบบสืบพันธุ์ เวลานี้ฉันเข้าใจดีแล้วว่าสุขภาพ ที่แข็งแรงสำคัญขนาดไหน" โคลอี่ไม่ได้โกหก เธอได้รู้ว่า ตัวเองมีปัญหาจากการตรวจร่างกายจริงๆ หน้าซำยังเป็น

28 อุ้มรักกับดักใจ

ปัญหาใหญ่ยักษ์เสียด้วย

ซีล่าซาบซึ่งใจ จริงอย่างที่คุณหนูว่า ตอนนี่ถึงเธอ จะเพิ่งอายุยี่สิบสอง แต่ในละครทีวีหรือนวนิยาย ตัวเอกของเรื่องก็มักจะเป็นโรคร้ายกะทันหันทั้งที่ก่อนหน้านี้ก็ปกติดีทั้งนั้น ดวงชะตาคนเรามันรู้ล่วงหน้าเสียที่ไหนกันล่ะ

"แต่ว่า...เจ็ดหมื่นแพงเกินไปจริงๆ นะคะ เตี่ยฉันไปถามคลินิกอื่นดูดีไหม เพื่อจะมีที่ไหนถูกกว่า"

"ถึงยังไงเราก็ได้ชื่อว่าเป็นพี่น้องกันนะ เงินเล็กน้อยแค่นี้ฉันซื้อกระเป๋ายังไม่พอเลย เธอไม่ต้องเกรงใจหรอก"

พี่น้องเธอ ซีล่าแทบไม่เชื่อหูตัวเอง หรือว่าคุณหนูจะเป็นโรคร้ายที่รักษาไม่หาย เลยคิดว่าไหนๆ ก็ใกล้ตายแล้ว ควรจะทำดีเป็นการทิ้งทวน

"เอาเป็นว่าตกลงตามนี้ แล้วฉันจะแจ้งกำหนดตรวจร่างกายให้เธอทีหลัง ไปทำงานเถอะ ฉันจะพอกหน้าแล้ว"

"คะ...ขอบคุณคุณหนูมากนะคะ..." ซีล่าเดินจากไปทั้งที่ยังมีมึนงง ไม่รู้ว่าของกำนัลที่ร่วงลงมาจากฟ้าเป็นโชคดีหรือเคราะห์ร้ายกันแน่

บทที่ 2

ชีล่าไม่เคยตรวจร่างกายซับซ้อนขนาดนี้มาก่อน โชคดีที่ชั้นตอนส่วนใหญ่อยู่ในตึกเดียวกัน แคมพนักงานก็อำนวยความสะดวกเป็นอย่างดี เธอมาถึงโรงพยาบาล ตอนแปดโมงเช้า กว่าจะตรวจเสร็จก็สี่โมงเย็นแล้ว สำหรับเธอ การตรวจภายในน่าอึดอัดที่สุด หวังว่าจะไม่มีปัญหาอะไร เธอกำลังจะเริ่มต้นชีวิตใหม่ในไม่ช้า ถ้าเกิดเป็นโรคร้ายที่รักษาไม่หายเหมือนนางเอกละครขึ้นมา คงไม่มีเจ้าชายขี่ม้าขาวที่ไหนมาช่วยเธอหรอก

ระหว่างที่กำลังก้าวเร็วๆ ไปที่ประตูโรงพยาบาล สายตาของชีล่าก็สะดุดเข้ากับกระเป๋าสตางค์สีดำที่นอนหนึ่งอยู่บนพื้น เบื้องหน้าเป็นเงาร่างของชายสองคน

เธอเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น เก็บกระเป๋าชิ้นจากพื้นแล้ว

30 อุ้มรักกับดักใจ

วิ่งตรงไปข้างหน้าพร้อมกับตะโกน "คุณคะ คุณคะ รอดี้ยว่ะ"

มีคนที่หันหลังกลับมาองมากมาย ซีล่าชูกระเป๋าสตางค์ในมือขึ้นสูงพยางค์สองคนที่น่าจะเป็นเจ้าของว่า "ไม่ทราบว่าคุณหรือเปล่านั้นคะ ฉันเก็บได้จากข้างหลังเมื่อคืนนี้คะ"

"ท่านประธานครับ ดูเหมือนจะเป็นกระเป๋าของท่านนะครับ" ชายคนหนุ่มกว่าพูดขึ้น

ชายวัยกลางคนเอามือล้วงในกระเป๋าเสื้อและกางเกงแล้วก็เบิกตากว้าง "ของฉันจริงๆ เสียด้วยสิ ฉันนี่แก่จนซีหลงซีลืมจริงๆ"

ซีล่ายื่นกระเป๋าสตางค์คืนให้ด้วยรอยยิ้ม "ลองตรวจดูก่อนไหมคะว่ามีอะไรหายหรือเปล่า"

ชายวัยกลางคนเปิดกระเป๋าออกดูโดยไม่สนใจเงินและบัตรเครดิต แต่กลับหยิบยันต์สีแดงแลดูเก่าแก่แผ่นหนึ่งออกมา "เจ้านี่สำคัญที่สุดแล้ว ขอบคุณนะหนู"

หนู? ซีล่านึกขำอยู่ในใจ ไม่มีใครเรียกเธออย่างนั้นมานานแล้ว คุณลุงทำทางใจดีคนนี้น่าจะอยู่ในวัยห้าสิบ น่าแปลกที่คนระดับประธานบริษัทจะให้ความสำคัญกับยันต์แผ่นหนึ่งขนาดนี้

"คุณพ่อ...เกิดอะไรขึ้นครับ" ทันใดนั้นชายร่างสูง

ชายสี่ 31

คนหนึ่งก็เดินเข้ามา

ซีล่าหันกลับไปมองก็ต้องแปลกใจ ไม่นึกว่าจะบังเอิญเจอนายกางเกงใน...เอ๊ย ว่าที่พี่เขยที่นี่ ไม่นานมานี้เธออ่านหนังสือพิมพ์ถึงทราบว่าครอบครัวของเจฟฟรี่ร่ำรวยและมีอิทธิพลมาก มีนำละคุณหนูถึงเลือกเขาเป็นคู่ชีวิต

เจฟฟรี่เห็นเธอเข้าก็อึ้งไปชั่วครู่ เขาจำสาวใช้สกุลหลินคนที่เตือนให้เขารูดชิปปิดปรากราด่านสุดท้ายในคืนวันนั้นได้ รู้สึกว่าเธอจะซื้อซีล่า

"แม่หนูคนนี้เก็บกระเป๋าของพ่อได้นะ พ่อจะต้องตอบแทนเธอให้มากเลย" คุณลุงที่ถือยื่นต่ออยู่ในมือหัวเราะร่วน "เงินทองเรื่องเล็ก แต่ยันต์ที่ย่าเราให้พ่อมาสิเรื่องใหญ่ พ่อพกมันติดตัวตั้งแต่เล็กจนโต เกิดทำหายขึ้นมาได้เคราะห์ร้ายแน่"

"ขอบคุณมากนะคะรับ คุณซีล่า" เจฟฟรี่หวังว่าความจำของตนจะไม่ผิดพลาด ได้เจอเธออีกครั้งก็นับว่าบังเอิญมากแล้ว นี่เธอยังเก็บกระเป๋าใส่ต่างค์ของพ่อเขาได้อีกทำไมเขาเจอผู้หญิงคนนี้แต่ละครั้งจะต้องติดหนี้บุญคุณตลอด

จ๊วย ฟู พ่อของเจฟฟรี่ชื้อนัวไปที่บุตรชายแล้วถามว่า "นี่เรารู้จักแม่หนูคนนี้ด้วยหรือ"

"คุณซีล่าทำงานอยู่ในบ้านของโคลอื่นนะคะรับ มีอยู่ครั้งหนึ่งผมบังเอิญเจอเธอ ตอนนั้นเธอช่วยผมไว้เสียด้วยสิ"

32 อุ้มรักกับดักใจ

เจฟฟรีย์ตั้งใจว่าจะรอจนกว่าฝ่ายหญิงจะแสดงท่าทีแล้ว ค่อยบอกเรื่องถอนหมั้นกับคนในครอบครัว ในเมื่อเขาเป็นคนตัดสินใจปล่อยมือ โคลอี้คงไม่อาจปฏิเสธได้

"อ้อ อย่างนี้เอง" จีววยรู้สึกถูกชะตากับเด็กสาวคนนี้ เข้าใจแล้ว "หนูซีล่าจะ ในเมื่อเราเป็นคนคุ้นเคยกัน ให้ ลุงเลี้ยงข้าวสักมื้อดีไหม เตียวลุงให้อั่งเปาด้วย"

แนนอนซีล่าไม่ยอมรับ เธอโบกมือพลางส่ายหน้า ปฏิเสธ "ขอบคุณค่ะคุณลุง แต่ไม่ต้องหรอกค่ะ เรื่องเล็กน้อย เท่านั้น"

จีววยไม่ย่อท้อ "งั้นให้พวกเราไปส่งที่บ้านนะ บ้านหนู อยู่ไหนล่ะ"

"ไม่ต้องรบกวนหรอกค่ะ หนูขี่มอเตอร์ไซด์มา"

ขี่มอเตอร์ไซด์ขี่ คฤหาสน์ย่านชานเมืองของสกุลหลิน อยู่ไกลจะตาย มอเตอร์ไซด์ไปกลับลำบากแยะ เจฟฟรีย์เห็น ท่าทางบิดาเหมือนอยากจะคุยต่อจึงออกหน้าพูดแทน "คุณซีล่าครับ ถ้างั้นให้พวกเราเดินไปส่งคุณที่ลานจอดรถ ได้ไหม"

"เอ่อ...ได้สิคะ" ซีล่าไม่กล้าปฏิเสธอีก

ด้วยเหตุนี้ ประธานบริษัทใหญ่โตอย่างจีววย ผู้ กรรมการผู้จัดการอย่างเจฟฟรีย์ และเลขานุการชื่อบรูซ จึงเดินไปส่งสาวใช้คนหนึ่งที่ลานจอดรถ

ชายสี่ 33

จีวายู้รู้สึกถูกชะตาเด็กสาวคนนี้มาก เขาถามเธออย่างห่วงใยเหมือนคุณป้าแก่ๆ "หนูจ๊ะ อายุเท่าไรแล้วนี่ ยังเรียนมัธยมอยู่หรือเปล่า ชื่อหนูเขียนยังไง"

"ฉันอายุยี่สิบสองปีแล้วค่ะ เดือนมิถุนาที่จะถึงนี้ก็จะเรียนจบมหาวิทยาลัยแล้ว ฉันชื่อซีล่า นามสกุลจี้จี้ค่ะ" หญิงสาวตอบคำถามไปตามตรง เรื่องพวกนี้ไม่มีความจำเป็นจะต้องปิดบัง

"ดูไม่รู้เลยนะว่าหนูโตขนาดนี้แล้ว เรียนที่ไหนคะคะอะไร มีแฟนหรือยัง"

"ฉันเรียนอยู่คณะบัญชี มหาวิทยาลัยแห่งชาติไต้หวันค่ะ ยัง...เอ่อ...ยังไม่มีแฟน" ซีล่าหน้าแดง กับคุณลุงจี้จี้คนนี้เธอไม่รู้จะโกหกหรือบ้ายเบี่ยงอย่างไร

"น่ารักจริงๆ เรียนจบแล้วค่อยหาแฟนก็ดีเหมือนกัน ครอบครัวยุ่หนูมีใครบ้างละ หนูมีพี่น้องกี่คน"

ซีล่าสีหน้ากระอักกระอ่วน เจ็บไปครู่หนึ่งจึงพูดว่า "แม่...แม่ฉันเสียไปแล้วละคะ ฉันไม่มีพ่อ...ไม่มีพี่น้องด้วย"

บรรยากาศแปรเปลี่ยนเป็นตึงเครียดขึ้นมาทันที จีวายู้คิดว่าพูดผิดจึงหันไปขอความช่วยเหลือจากลูกชาย เจฟฟรี่รีบเปลี่ยนประเด็น "จริงด้วยสิ ทำไมคุณถึงมาโรงพยาบาลนี้ละ ไม่สบายหรือ"

"ฉันสบายดีค่ะ มาตรวจร่างกายเฉยๆ"

34 อุ้มรักกับดักใจ

เจฟฟรีเลิกคิ้วด้วยความประหลาดใจ โรงพยาบาลที่ครอบครัวเขาก่อตั้งแห่งนี้ค่าตรวจร่างกายพื้นฐานเริ่มจากราคาห้าหมื่นขึ้นไป สาวใช้คนหนึ่งจะมีเงินมากขนาดนั้นได้อย่างไร เมื่อมองดูใกล้ๆ เขาก็เห็นว่าเสื้อผ้าที่เธอสวมอยู่เนื้อผ้าดีมาก ตัวเขาเองไม่ค่อยรู้เรื่องเสื้อผ้าผู้หญิงยังพินิจได้ว่าเป็นของราคาแพง

ผู้หญิงคนนี้หน้าตาน่ามอง คำพูดคำจาสุภาพเรียบร้อย แต่ในขณะที่เดียวกันก็ลึกลับราวกับปริศนา

จีวายสบโอกาสก็รีบตามน้ำทันที "ตรวจร่างกายเนี่ยดีนะ ตอนนี้นู๋อายุยังน้อย ออกกำลังกาย ดูแลสุขภาพไว้แต่เนิ่นๆ จะได้ไม่ต้องเจ็บนั้นป่วยนี้ไปทั้งตัวแบบลุง"

สีหน้าของซีล่ากลับมานิ่งสงบอีกครั้ง เธอผงกศีรษะรับแล้วตอบว่า "คุณลุงพูดถูกค่ะ สุขภาพสำคัญที่สุด"

คุยไปคุยมาในที่สุดก็เดินมาถึงลานจอดรถจักรยานยนต์ ซีล่าสวมเสื้อกันลม หมวกกันน็อคและถุงมืออย่างเอะอะ ท่ามกลางสายตาของทุกคน "ขอตัวกลับก่อนนะค่ะ" เธอก้าวเขินๆ

"ระวังตัวด้วยนะ คราวหน้ามากินข้าวด้วยกันสักมื้อ" จีวายยังคิดตอบแทนไม่เลิก

"ค่ะ ถ้ามีโอกาสนะค่ะ ลาก่อนค่ะ"

เมื่อหญิงสาวขี่มอเตอร์ไซด์จากไป จีวายก็ตบเบา

ข้ายี่ 35

ลูกชายแล้วแปรสภาพจากคุณลุงช่างสงสัยเป็นคุณลุง
ผู้เอาจริงเอาจังทันที "ถ้าเป็นไปได้ช่วยส่งเสริมเด็กคนนี้ด้วย
เขาเป็นเด็กดี จะแนะนำให้น้องเรารู้ได้"

"คุณพ่อชอบเธอขนาดนี้เลยเหรอครับ" เจฟฟรีย์ไม่ได้
ถามว่าทำไมถึงไม่คิดจะแนะนำให้ลูกชายคนโตอย่างเขา
คงเป็นเพราะตอนนี้เขาถือว่าเป็นคนมีคู่หมั้นอยู่แล้วกระมัง
"ความรู้สึกมันบอก" จีวายซีไปที่ศีรษะตน เขาผ่านโลก
มาห้าสิบกว่าปี พบเจอคนมากมาย ไม่เคยว่างจัดถึงขนาด
อยากเลี้ยงข้าวใคร แม่หนูซีล่าเป็นเด็กดี ใครได้เป็นแฟน
เธอก็ต้องนับว่าโชคดี

"คุณเจฟฟรีย์ครับ คุณโคลอี้มาพบครับ"

เสียงของเลขาฯ หวางที่ตั้งมาตามสายทำให้เจฟฟรีย์
แปลกใจเล็กน้อย เขาส่งจดหมายฉบับนั้นให้เธอราวสิบวัน
แล้ว ระหว่างนี้โคลอี้เอาแต่เงียบไม่พูดไม่จา ขำการยุติ
ความสัมพันธ์ในฐานะคู่หมั้นของทั้งสองคนก็ยังคงเงียบฉ่ำ
เดิมเขาคิดว่าควรใช้เวลาเธอมากหน่อย ถึงอย่างไรเธอก็เป็น
ผู้หญิง แถมยังเป็นฝ่ายถูกทิ้ง อาจจะต้องใช้เวลาสงบสติ
อารมณ์นานสักนิด

"เชิญเธอเข้ามา"

"ครับ"

36 อุ้มรักกับดักใจ

โคลอี้ในอาคารณแบรนต์เนมทั้งตัวอย่างเท้าเข้ามาภายในห้องทำงาน เจฟฟี่รินน้ำชาให้คนที่ยังขึ้นชื่อว่าเป็นคู่มั่นหนึ่งด้วย "พักนี้สบายดีไหม" เขาถามพร้อมรอยยิ้มอบอุ่น

เสแสร้งเก่งเหลือเกินนะ! โคลอี้นี่ก็อยากจะกัดเขาให้หายโมโหหนัก "ฉันดูแลตัวเองดีเสมอแหละค่ะ" เธอตอบพร้อมรอยยิ้ม

"ถ้างั้นก็ดี ผมจะได้วางใจ" คำพูดของเขามีความนัยแน่นอนเธอเองก็ฟังออก ถึงเจฟฟี่จะรู้สึกผิดอยู่สักๆ แต่ก็พอเข้าใจได้ว่าเธอไม่ได้บาดเจ็บอะไรนัก

โคลอี้ไม่อยากเสียเวลาหาเรื่อง จึงหันไปดื่มชาก่อนจะแจ้งเจตนาที่มาหาในวันนี้ "ฉันรู้สาเหตุที่คุณคิดถอนตัวแล้ว ตอนนี้นั้นมีข้อเสนอให้คุณ คุณทราบไหมว่าฉันมีน้องสาวต่างแม่อยู่คนหนึ่ง"

"ไม่ทราบ" ต่อบริหารแล้วไงละ ก่อนที่จะหมั้น เจฟฟี่เคยตรวจสอบประวัติสกุลหลินแต่ไม่พบข้อมูลนี้ ดูท่าตระกูลร่ำรวยจะมีความลับที่ไม่อาจเปิดเผยเยอะเยอะ โชคดีที่พ่อแม่เขารักกันแน่นแฟ้น ไม่เคยคิดหาเศษหาเลยนอกบ้าน เขาไม่อยากมีน้องชายหรือน้องสาวที่อ่อนรุ่มเพรจนอยู่ข้างนอกหรอกนะ

"แต่ก่อนนี้พ่อแม่เคยหลงผิดจนมีลูกกับเลขาฯ"

ชายสี่ 37

คนหนึ่ง อายุน้อยกว่าฉันแค่สองปี ความจริงคุณก็เคยเจอเขาแล้ว สาวใช้ที่ซื้อสี่ล่าคนนั้นไง"

"เขาเองนะเธอ" คราวนี้เจฟฟรีถึงกับอึ้งไปจริงๆ วันนั้นทำไม่ซื่อถึงได้พูดว่าตัวเองไม่มีทั้งพ่อ ไม่มีทั้งพี่น้องละ อืม อาจเป็นเพราะสามีภรรยาสกุลหลินจงใจทรมาณเธอบังคับให้เธอเป็นคนใช้แถมยังไม่ยอมรับฐานะที่แท้จริงก็ได้ มีหน้าตอนที่เธอตอบคำถามข้อนั้นถึงได้หน้าตาเศร้าสร้อยชั่วคราวหนึ่งเจฟฟรีก็ส่งสารผู้หญิงคนนั้นขึ้นมานิดๆ ถ้ามีโอกาสคงต้องส่งเสริมเธอสักหน่อยแล้ว

เจฟฟรีเข้าสู่แวดวงธุรกิจตั้งแต่อายุสิบแปด เขาไม่ใช่ทั้งพ่อพระและนักสังคมสงเคราะห์ แต่กับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ แล้วเขาไม่ตระหนักรอก ขอแค่ไม่กระทบต่อผลประโยชน์ของเขาเป็นพอ

"ถึงสี่ล่าจะไม่สวย ไม่อืมเท่าฉัน แต่ก็ยังถือว่าพอไปไหวอยู่นะ ฉันกับเขารูปเลือดเดียวกันด้วย ถ้าคุณไม่ขัดข้องฉันอยากให้เธอเป็นแม่ผู้บุญลูกของเรา พอลูกเกิดมาจะได้ไม่มีปัญหา"

เจฟฟรีได้แต่ตะลึงงันไปอีกรอบ ไม่นึกเลยว่าดีที่คู่หมั้นของตนจะสมองกลวงขนาดนี้ คนแบบนี้แหละจะมาเป็นแม่ของลูกเขา โชคดีนะที่ไหวตัวทัน "นี่เป็นความคิดของคุณเองหรือ"

38 อุ้มรักกับดักใจ

โคลอี้ไม่ได้คิดจะเอาหน้าจึงตอบไปตามตรงว่า "พี่ชายฉันช่วยคิดนะค่ะ ฉันเองก็ลืมไปเลยว่ายังมีน้องคนนี้อยู่"

"พวกคุณสองพี่น้องนี่ช่าง..." เจฟฟรีย์ส่ายหน้า "ไม่รู้จะสรรหาคำไหนมาอธิบายถูก"

"ฉันให้เขาไปตรวจร่างกายมาแล้ว วางใจได้เลย เขาแข็งแรงดีทุกอย่าง"

มีวันหนึ่งเขาถึงได้เจอเธอที่นั่น ปริศนาทั้งหมดค่อยๆ คลี่คลาย เจฟฟรีย์ยิ้ม "พูดอย่างนี้แสดงว่าคุณซีล่าตกลงแล้ว ฐึ้นหรือ"

"เดี๋ยวฉันเกลี้ยกล่อมเขาเอง แค่นี้เงินไปสักก้อนก็เรียบร้อย"

"คุณซีล่านะหรือ จะยอมทำอะไรแบบนี้แลกกับเงิน" คนที่เก็บกระเป๋าตังค์ได้ยังไม่ยึดเป็นของตัวเอง แถมยังไม่ยอมรับสินน้ำใจจากเจ้าของเนียนะ

"แน่นอน เสื้อผ้าที่เขาใส่ขณะฉันตั้งนั้น ยัยเด็กนั้น เกิดมาก็ทำแม่ตัวเองตาย หมอดูยังบอกเลยว่าเป็นตัวกาลกิณี ฐานะของเขาต่ำกว่าคนใช้เสียอีกนะ คุณพ่อฉันถึงขนาดไม่กล้าให้เขาใช้แซ่หลินเพราะกลัวว่าจะพลอยชวยไปด้วยแหละ"

เจฟฟรีย์ยั้งยั้งอึ้ง คนสกุลหลินจะงมงายอะไร

ชายสี่ 39

ขนาดนั้น ซี่ล่านี่ก็ช่างโศคร้ายเสียเหลือเกินที่ต้นเกิดมาในครอบครัวประเภทนี้

"คุณหลินครับ ขอขอบคุณสำหรับข้อเสนอ แต่ต้องขอโทษด้วย ผมเป็นนักธุรกิจ สิ่งที่ผมต้องการคือกำไรสูงสุด ผมต้องการคุณหนูผู้ดีที่มีความสามารถในการให้กำเนิดลูก เรื่องแม่อุ้มบุญอะไรนั้นยุ่งยากเกินไป ผมไม่คิดจะเอาตัวเข้าเสี่ยงหรอก" ยิ่งพบว่าโคลอี้ส่องมองมีปัญหา แกรมครอบครัวของเธอยังมงายเสียจนไม่น่าเชื่อแบบนี้ เจฟฟรียิ่งไม่อยากข้องเกี่ยวกับสกุลหลินเข้าไปใหญ่

เขาจะจำเรื่องนี้เป็นบทเรียน ก่อนหาคู่ครองจะต้องให้ฝ่ายหญิงเคลียร์ตัวเองทุกเรื่องเสียก่อน จะได้ไม่พลาดท่าเจอคนบ้าบอเหมือนคราวนี้อีก

"แต่ฉัน...ฉันออกจะเพอร์เฟกต์..." โคลอี้นึกไม่ถึงว่าจะถูกปฏิเสธซ้ำสอง แผนการของเธอสมบูรณ์แบบจะตาย

"ถูกแพงเลย เพราะงั้นคุณจะต้องหาแฟนที่เหมาะสมได้แน่นอน สมัยนี้วิทยาการก้าวหน้า ถึงเป็นหมันก็ใส่ว่าจะรักษาไม่หาย พอตีพมงานยุ่งเกินไป ไม่อยากเสียเวลาไปกับเรื่องนั้น ส่วนเรื่องแม่อุ้มบุญ คนอื่นอาจจะเห็นด้วยแต่น่าเสียดายที่ไม่ใช่ผม"

เห็นเขาพูดมันอกมันใจ โคลอี้ก็ยิ่งมีน "คุณแน่ใจนะว่าจะไม่เสียใจทีหลัง"

40 อุ้มรักกับดักใจ

"ขอโทษจริงๆ คุณจะถือว่าทุกอย่างเป็นความผิดของผมก็ได้ หวังว่าเราจะจบกันด้วยดี ขอให้คุณได้พบผู้ชายที่ถูกใจนะ"

เจฟฟรีย์ฉวยโอกาสที่อีกฝ่ายกำลังงกตปุ่มบ่นโตะหันไถ่นั้นเสียงของบรูซก็ดังขึ้น "คุณเจฟฟรีย์ครับ อีกห้านาทีจะประชุมแล้ว เตรียมตัวได้เลยครับ"

นี่เป็นเพียงลูกไม้ไล่แซกเท่านั้น เจฟฟรีย์ยิ้มอย่างเกรงใจ "ขอโทษทีนะครับ ผมยังมีงานต้องทำ วันนี้พอแค่นี้เถอะ"

"ถึงจะเป็นสามีภรรยากันได้ ก็คงเป็นเพื่อนกันได้ล่ะมั้ง" ต่อให้โคลอี้ซื้อบ๊อคแคโทนก็ยังคงดูออกว่าตอนนี้ตนไม่เป็นที่ต้องการ แต่เธอไม่ยอมแพ้ง่ายๆ หรือ เธอยังมีพี่ชายคอยช่วยเหลือ ลักวันหนึ่งเจฟฟรีย์จะต้องตระหนักว่าเธอเป็นตัวเลือกที่เยี่ยมยอดที่สุดสำหรับเขา

"แน่นอนครับ เราเป็นเพื่อนกันตั้งแต่แรกอยู่แล้วนะ" เขากับเคลวินยังต้องทำธุรกิจกันไปอีกนาน บนถนนสายการค้าไม่มีมิตรแท้หรือศัตรูถาวร ตัดบัวต้องเหลือไว้บ้างต่อไปจะได้มองเห็นกันติด

หนึ่งวันก่อนเทศกาลไหว้บารพบุรุษ* ซีล่าชี

* เทศกาลไหว้บารพบุรุษ หรือในอีกชื่อหนึ่งคือเทศกาลเซ็งเม้ง เป็นวันที่ลูกหลานชาวจีนไปไหว้บารพบุรุษที่สุสาน

ข้ายี่ 41

มอเตอร์ไซค์นานชั่วโมงครึ่งจึงมาถึงสุสานแห่งหนึ่ง พรุ้งนี้
ที่นี้คนจะเยอะมาก เธอเลยตัดสินใจลาหยุดล่วงหน้าหนึ่งวัน
เมื่อครั้งที่แม่ของเธอเสียชีวิตใหม่ๆ ดูเหมือนว่าพ่อ
จะละลายใจพอสมควร จึงจ่ายเงินก้อนโตซื้อหลุมศพไว้ใน
สุสานแห่งนี้ แถมยังทำพิธีทางศาสนาให้ถึงสี่สิบเก้าวัน แต่
ถึงอย่างนั้นก็มีเพียงซีล่าคนเดียวที่มากกราบไหว้แม่ของเธอ
เรื่องราวความโศกของแม่ในครั้งนั้นทำให้ครอบครัวจืดจาง
กับเธอแม่ลูก

ถึงแม้ว่าเธอจะเคยเห็นเพียงรูปถ่ายของแม่ แต่
อย่างน้อยคนตายก็น่ารักกว่าคนเป็น เพราะพวกเขาจะ
ไม่พูดจារ้ายกาจให้เสียใจ ได้แต่รับฟังคำพูดซื่อๆ ของเธอ
อย่างเงิบเงียบ

ซีล่าจุดธูปสามดอกที่หน้าหลุมศพ "แม่คะ หนูเพิ่ง
ไปตรวจร่างกายมา คุณหมอบอกว่าสุขภาพหนูแข็งแรงดี
แคโลहितจางนิดหน่อยเท่านั้น หนูจะดูแลตัวเองอย่างดี
แม่ไม่ต้องห่วงนะคะ อีกร่างหนูหางานได้แล้วด้วย เรื่อง
ห้องพักก็ไม่มีปัญหาแล้ว หลังเรียนจบหนูจะตั้งใจทำงาน
ไม่ว่าจะทำอะไรก็จะระมัดระวัง แม่อยู่บนสวรรค์ช่วยคุ้มครอง
หนูด้วยนะคะ"

เธอไม่กล้าคาดหวังอะไรจากชีวิตมากมาย ขอแค่ได้
อยู่อย่างสงบปลอดภัยก็พอ เธอไม่มีวันมีครอบครัวที่อบอุ่น

42 อับรักกับดักใจ

อยู่แล้ว เรื่องความรักและชีวิตแต่งงานก็ยุ่งห่างไกล ซีล่าอายุเพิ่งจะยี่สิบสองแต่กลับคิดอะไรเหมือนคนแก่เจ็ดแปดสิบช่วยไม่ได้ เด็กที่ไม่มีใครรักก็จำเป็นต้องโตเป็นผู้ใหญ่เร็วๆ แบบนี้แหละ

หลังจากพยายามหางานอยู่พักใหญ่ ในที่สุดเธอก็ได้รับการว่าจ้างจากบริษัทการค้าแห่งหนึ่ง พอเรียนจบก็จะเริ่มงานเลย เรื่องห้องเช่าก็เริ่มเห็นเค้าลางแล้ว ตอนนี่เธอกำลังคุยเรื่องเซ็นสัญญากับเจ้าของหอพัก ขอเพียงยื่นด้วยลำแข้งของตัวเองให้มั่นคงได้ หญิงสาวเชื่อว่าชีวิตข้างหน้าจะต้องดีขึ้นเรื่อยๆ

เมื่อกลับออกจากสุสาน ซีล่าก็ขี่มอเตอร์ไซด์ไปทีห้างสรรพสินค้า พ่อบ้านสั่งให้เธอซื้อสินค้าบางอย่างที่ซูเปอร์มาร์เก็ต

ซีล่าซื้อของกินหลายอย่างตามรายการที่พ่อบ้านสั่ง พอจ่ายเงินเสร็จก็รีบกลับทันที ห้างสรรพสินค้าไม่ใช่ที่สำหรับเธอมาแต่ไหนแต่ไร เธอไม่มีเวลาและเงินเหลือเพื่อชานาสนั้น ขณะที่กำลังจะเดินออกจากประตูห้างนั่นเอง เสียงที่คุ้นเคยก็ดังขึ้นจากข้างหลัง "แม่หนู เราเจอกันอีกแล้ว"

เมื่อหันกลับไปมอง ซีล่าก็จำคุณลุงประธานบริษัทคนที่ทำกระเป๋าดกหน้าโรงพยาบาลคนนั้นได้ทันที ข้างๆ คุณลุงมีหญิงวัยกลางคนสวยสง่าคนหนึ่งยืนอยู่ มองผ่านๆ

ชายสี่ 43

สองสามีภรรยาอาจจะดูเหมือนโหมงามกับเจ้าชายอสูร แต่คนมีเงินมักจะดูดีอย่างไม่น่าเชื่อ มองไปนานๆ เธอก็รู้สึกว่าการทั้งสองคนเหมาะสมกันดี

"อ๊ะ...สวัสดีค่ะ" พวกเขาคงมาช้อปปิ้งกัน ไม่ได้มาทำงานเหมือนอย่างเธอ

"ดีใจจังที่ได้เจอหนูอีก เราต้องมีวาทสนาต่อกันแน่ๆ นี่ภรรยาสุดที่รักของคุณเอง" จีวายแนะนำสองสาวให้รู้จักกัน "แม่หนูคนนี้ก็คือคนที่ช่วยฉันเก็บกระเป๋าต๋องต๋อนนั้นไงล่ะ เจฟฟี่ก็รู้จักเธอ เห็นว่าทำงานอยู่ในบ้านสกุลหลิน"

"อ้อ หนูนี่เองหรือจ๊ะ ชอบใจมากๆ เลยนะ" ลอรินยิ้มให้อย่างเป็นธรรมชาติ ไม่ได้วางมาดคุณนายเลย แม้แต่น้อย สามีของเธอเคยเล่าให้ฟังบ่อยๆ จนเธอรู้สึกดีกับซีล่ามาก

"เรื่องเล็กค่ะ ไม่ต้องเกรงใจหรอก" ซีล่าคิดว่าการเก็บของได้แล้วคืนให้เจ้าของเป็นเรื่องเล็กน้อย ความชอบคุณที่คุณลุงพุ่มีให้เธอดูจะมากจนเกินรับไหว

จีวายเห็น 'แม่หนู' สะพายกระเป๋าเฉียงไว้กับตัวสองมือถือถุงพะรุงพะรังก็ถามว่า "มาซื้อของเหรอ"

"ค่ะ คุณพ่อบ้านสั่งมา"

จีวายและลอรินสบตากันแวบหนึ่ง หรือว่าแม่หนูซีล่าจะเป็นคนใช้ เสื้อผ้าที่เธอสวมอยู่ดูดีไม่เลว หนำซ้ำยังเป็น

44 อุ้มรักกับดักใจ

นักศึกษาของมหาวิทยาลัยได้หวั่น ไม่น่าเชื่อเลยว่าจะต้องทำอาชีพนี้ แต่ไม่ว่าอย่างไรจ๊วยก็ยังคงความเป็นสุภาพบุรุษ "หนักไหม เตียวลุงช่วยถือ"

"ไม่หนักเลยสักนิดคะ หนูชินแล้ว"

"ครั้งก่อนลุงบอกว่าจะเลี้ยงข้าวหนู ไปกินกันเดี๋ยวนี้เลยเป็นไง" จ๊วยพูดถึงเรื่องเก่า

"ขอบคุณค่ะ แต่หนูยังต้องกลับไปทำอาหารอีก ต้องขอตัวก่อนล่ะค่ะ" ซีล่ารับรู้ว่าในความจริงใจของคุณลุงฟู แต่ถึงอย่างนั้นความเท่าเทียมทางชนชั้นก็ไม่มีอยู่จริงในโลกนี้หรอก

จ๊วยรู้ว่าเด็กคนนี้นั่งคับไม่ได้ "ถ้าฉันก็ซื้อรถระวังนะ"

"ค่ะ ลาก่อนนะคะ" ขณะที่จะขอตัวกลับนั่นเองหญิงสาวก็เหลือบเห็นรอยเปื้อนบนสูทกระโปรงสีครีมของคุณนายฟู

"คุณป้าคะ..." เธอรีบถอดผ้าคลุมไหล่ออกมาพันรอบเอวลอรินไว้ก่อนจะพูดเสียงเบา "เราไปห้องน้ำกันก่อนเถอะค่ะ หนูพกผ้าอนามัยมา"

"อ๊ะ" ลอรินอึ้งไปชั่วครู่ถึงเข้าใจ ปีนี้เธออายุห้าสิบแล้วสองหรือสามเดือนจึงจะมีประจำเดือนสักที คราวนี้แม้แต่เธอเองก็ไม่วู้ตัวด้วยซ้ำ โชคดีที่เด็กสาวคนนี้ได้เตือนไว้ไม่อย่างนั้นคงได้ขยหน้าเขาไปทั่ว

ข้ายี่ 45

"เกิดอะไรขึ้น" จีวายถามอย่างแปลกใจ เมื่อภรรยา กระซิบบอกที่ข้างหูจึงหัวเราะเก้อๆ "โชคดีนะที่แม่หนู อยู่ด้วย ربกวन्दด้วยนะ"

"ยินดีค่ะ" รอบเดือนของเธอมักมาไม่ค่อยตรง จึง ต้องพกผ้าอนามัยติดตัวเผื่อฉุกเฉินอยู่ตลอด

สองสาวเดินเข้าห้องน้ำไปพร้อมกันและจัดการปัญหา อย่างรวดเร็ว ซึ่ล่ายืนมองคุณนายฟูเต็มเครื่องสำอางอยู่ หน้ากระຈก คนสวยยอมต้องเอาใจใส่หน้าตาตัวเองอยู่เสมอ ใครจะชี้เก็ยจแต่งหน้าอย่างเธอละ

"คุณป้าคะ ผ้าคลุมไหล่ผืนนี้หนูให้คุณป้าคะ"

"ได้ยังไงกันจ๊ะ" ลอรินตั้งใจว่าจะเอาเสื้อสูทของสามี มาบังรอยเปื้อน แต่เมื่อเห็นว่าผ้าคลุมไหล่เข้ากับชุดที่เธอ สวมอยู่ก็เริ่มสองจิตสองใจ

"ผ้าผืนนี้คุณหนูโคลอี้ให้หนูมานะคะ ต่อไปเธอก็จะ เป็นลูกสะใภ้คุณป้าแล้ว ลูกสะใภ้ให้ของแม่สามีก็ถูกต้อง แล้วนี่คะ"

"หนูนี่ซื้อดีจัง" ลอรินหัวเราะออกมา เด็กคนนี้ใส่ชื่อ น่ารักเหลือเกิน

"คุณหนูให้เสื้อผ้าหนูเยอะแยะเลยคะ ไม่อย่างนั้นหนู จะมีเงินซื้อของพวกนี้ได้ยังไง" ซึ่ล่ายกไหล่ ไม่รู้สึกกระตาค ที่จะพูดถึงความจนของตัวเอง

46 อัมรักกับตักใจ

"แต่หนูใส่แล้วสวยแปลกตาออกนะจ๊ะ"

"ขอบคุณค่ะ คุณป้าต่างหากล่ะคะถึงจะเรียกว่าสวย
คุณลุงฟูเองก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน"

สองสาวยกกันไปมาระหว่างเดินออกจากห้องน้ำ
พอเห็นจีวาย ซีล่าก็ขอตัวกลับ "ขอโทษนะคะ หนูคงต้องกลับ
จริงๆ แล้วล่ะคะ"

จีวายไม่บังคับ "จ๊ะ เอาไว้ถ้าเราไปบ้านสกุลหลิน
จะต้องไปเยี่ยมมหนูแน่"

"ค่ะ พอถึงตอนนั้นหนูจะชงชาให้คุณลุงคุณป้าดื่ม
นะคะ ลาก่อนค่ะ" ซีล่าโบกมือให้ก่อนจะหมุนตัวเดินจากไป
ลอรีนมองส่งร่างกะทัดรัดแล้วหันไปพูดกับสามี
"เด็กคนนี้เรียบริ้อยแถมยังช่างเอาใจ เรามีแต่ลูกชายไม่มี
ลูกสาว ถ้าได้แม่หนูมาเป็นลูกจะดีแค่ไหนกันนะ"

"แต่งเข้ามาเป็นสะใภ้เลยไม่ยิ่งตีรี จะได้คลอดหลาน
ให้เราด้วยไง"

"พ่อคนโตก็หั้นแล้ว เจ้าคนเล็กก็ไม่รู้จักโต คบผู้หญิง
แต่ละคนไม่เคยเกินสามเดือน ฉันจะทำร้ายเด็กสาวบริสุทธิ์
อย่างแม่หนูคนนี้ได้ยังไงล่ะ" ลอรีนทำตาเขียวใสสามี "ไม่รู้
เจ้าลูกสองคนนิสัยเหมือนใคร"

พอพูดถึงลูกขึ้นมาที่ไร สองสามีภรรยาจะมีเรื่อง
ให้คุยไม่หยุดหย่อน กลับถึงบ้านยังเล่าเรื่องที่เกิดขึ้น

ข่ายสี่ 47

วันนี้ให้ลูกๆ ฟัง ซีล่ากลายเป็นนางฟ้าองค์น้อยๆ สำหรับครอบครัวฟู๋ ต่อไปถ้าใครคนใดคนหนึ่งพบเธออีกครั้งจะต้องตอบแทนอย่างดีที่สุด

คำวันเสาร์ เคลวินนัดเจฟฟรีมาเจอกันที่ห้องสวีตในโรงแรมแห่งหนึ่ง ทันทีที่เดินเข้าไปในห้อง เจฟฟรีก็ยิ้มขึ้นๆ แล้วพูดว่า "ทำไมถึงนัดที่นี้ล่ะ หวังว่าคงไม่ได้หาผู้หญิงไว้ให้ฉันหรอกนะ"

ในห้องสวีตมีส่วนรับแขก ห้องนอน และลานจิบน้ำโต๊ะมีสุราชั้นดีและกับแกล้มวางไว้พร้อม เคลวินรินไวน์แดงสองแก้ว "ฉันว่าคุณดูที่นั่นสะดวกกว่า อีกเดี๋ยวโคลอี้ก็จะตามมาสมทบ"

"นายจะมากลี่ยกล่อมฉันแทนห้องหรือไง" เจฟฟรีนั่งลงดื่มไวน์ไปหลายอีก "ไม่นึกว่าหญิงโง่คนนั้นจะยังไม่ยอมรามือ ตอนนี้แม้แต่พี่ชายของเธอก็ทำท่าจะไม่ค่อยฉลาดตามไปด้วย"

"ถึงยังไงนายกับโคลอี้ก็หมั่นกันแล้ว ไม่มีวิธีไหนจะกลับมาเป็นเหมือนเดิมเลยเธอ"

"นายคงจะรู้เหตุผลที่ฉันขอถอนหมั้นแล้ว แผนการแม่อุ้มบุญของพวกนายบอกตามตรงฉันรับไม่ได้ งานฉันยุ่งมาก และฉันก็ไม่ชอบความยุ่งยาก จบกันตรงนี้จะดีกว่า"

48 อุ้มรักกับดักใจ

อีกเหตุผลหนึ่งคือเจฟฟรีรู้สึกว่ามีค่าเป็นคนไม่เลว เขาและครอบครัวติดหนี้บุญคุณเธอหลายครั้ง จะยอมใช้เธอเป็นแม่อุ้มบุญได้ยังไง เด็กคนนั้นลำบากมามากพอแล้ว ถึงชายหนุ่มจะไม่ใช้คนดีแต่ก็ไม่ใช้คนต่ำช้า ความคิดของสองพี่น้องสกุลหลินน่ารังเกียจจนเขาอยากจะทำเฉย

"แต่... โคลอี้ตัดใจจากนายไม่ได้..." เคลวินเองก็รู้ว่าเรื่องแบบนี้บังคับกันไม่ได้ แต่ลองผู้หญิงไม่ตัดใจ ต่อให้ฟ้าถล่มดินทลายก็คงห้ามไม่อยู่

"สมัยนี้ยังมีใครขาดใครแล้วอยู่ไม่ได้ด้วยเหรอฉันกับโคลอี้ก็แค่เคยจูบกัน ไม่ได้มีอะไรลึกซึ้งกว่านั้นอีกไม่แนเธอก็จะคิดตก สิ่งที่น่ายควรทำคือเกลี้ยกล่อมเธอ ไม่ใช่เสนอวิธีบ้าบอนั่น"

เคลวินมองโวน์แก้วนั้นแล้วก้มหน้าก้มตาตีมน้ำซุบหวังว่าผลจะไม่รุนแรงเกินไปนะ

"แต่ยิวพอโคลอี้มาฉันก็จะไป นายช่วยคุยกับน้องตีๆ บอกให้เธอไปหาผู้ชายที่อ่อนโยนกว่าฉัน คนอย่างฉันมันยืนอยู่บนความเป็นจริงเกินไป ไม่เหมาะสมกับเธอหรอก" เจฟฟรีไม่อยากต่อความยาวสาวความยืด จึงเปลี่ยนประเด็นไปคุยเรื่องงานแทน "จริงด้วยสิ ที่ดินที่นายประมูลได้เมื่อครั้งที่แล้วนายจะขายหรือให้เช่า"

เคลวินยิ้มผิน "กะว่าจะปั่นราคาสักพักหนึ่ง ตอนนี้"

ขำยสี่ 49

รัฐบาลมีโครงการปรับปรุงผังเมือง ลองได้เปลี่ยนมือกำไร
คงมากโขอยู่"

"ถูกต้อง..." พวกพ่อค้าที่ดินและอสังหาริมทรัพย์
ก็เลวอย่างนี้กันทุกคนแหละ เจฟฟรีเองก็เป็นมือดีในวงการ
แต่ขณะที่เขากำลังจะแสดงความเห็นตามประธานักธุรกิจ
หน้าเลือดนั่นเอง เจฟฟรีก็รู้สึกมึนหัว แผลกแฮะ เพิ่งจะดีม
ไปแก้วเดียว ปกติเขาไม่ใช่คนคออ่อนเสียหน่อย

เมื่อแยกหน้าขึ้น เจฟฟรีสังเกตเห็นแววพิรุณที่ซุกซ่อน
อยู่ในดวงตาก็อึ้ง แยะละ สงสัยพี่น้องคู่นี้คิดหาผู้หญิงให้
มาเป็นแม่อุ้มบุญจริงๆ แน่แล้ว บ้าเอ๊ย นี่ถึงกับวางยาเขา
เลยจ้ะเนรเอ!

คืนวันเสาร์ ซีล่าอ่านหนังสืออยู่ในห้อง คืนนี้เจ้านาย
ทั้งสี่ของบ้านสกุลหลินไม่มีใครอยู่เลย พ่อบ้านจึงสั่งให้
ทุกคนพักผ่อนตามอัธยาศัย ถ้ามีเรื่องอะไรจะโทรศัพท์เรียก

ในความเงียบ เสียงโทรศัพท์มีมือถือดังขึ้น หญิงสาว
นึ่งไปพักหนึ่งก่อนจะรับสาย ปกติแทบไม่มีใครโทรหาเธอ
แม้แต่เพื่อนนักเรียนก็นานๆ ครั้ง ดึกปานนี้ใครโทรมากันนะ

เสียงโคลอี่ดังแว่วมาจากปลายสาย มันเบาหวิว
ราวกับกลัวว่าใครจะได้ยิน "ซีล่าเธอ ช่วยเอาเสื้อผ้ามาให้
ฉันเปลี่ยนทีสิ ตอนนี้ฉันอยู่ในงานปาร์ตี้กับเพื่อนๆ ที่

50 อุ้มรักกับดักใจ

โรงแรม "ไม่ทันระวังเลยทำเสื้อผ้าเปียก"

"ได้ค่ะ คุณหนูอยากใส่ชุดไหนคะ" ซีล่าตอบตกลงแต่โดยดี คุณหนูให้เสื้อผ้าเธอตั้งมากมายขนาดนั้น แถมยังออกเงินให้เธอตรวจร่างกายฟรีๆ ใช้งานแค่นี้จะเป็นไรไป

"ฉันเชื่อสายตาเธอ เลือกที่เซ็กซี่ๆ หน่อยแล้วกัน"

"ได้ค่ะ"

"ฉันจะบอกให้คนขับรถพาเธอมาส่ง เธอขี่มอเตอร์ไซค์เข้าเกินไป"

"ขอบคุณคุณหนูค่ะ" ซีล่าถอดเครื่องแบบเปลี่ยนเป็นชุดสุภาพ เดินไปรายงานพ่อบ้านแล้วไปที่ห้องนอนของโคลอี้ เลือกชุดเซ็กซี่แต่ดูดีออกมาอย่างรวดเร็วชุดหนึ่งก่อนจะหยิบใส่ถุงแล้ววิ่งออกจากบ้านไป

คุณหนูไม่ยอมสวยเป็นที่สองรองใครในงานปาร์ตี้แน่ เธอต้องริบนำชุดไปส่ง ไม่อย่างนั้นคุณหนูจะเสียหน้าได้

คนขับรถมารอซีล่าที่หน้าคฤหาสน์ ท่าทางเขาอารมณ์ดีไม่น้อย เห็นเจ้านายไม่อยู่บ้านจึงทำที่เป็นเปิดประตูให้เธอ

"เชิญครับ คุณหนู"

"อย่าล้อเล่นนะ" หญิงสาวไม่กล้านั่งเบาะหลัง เธอไม่ใช่คุณหนูตัวจริงสักหน่อย อย่างเธอต้องนั่งที่ข้างคนขับถึงจะเหมาะสม

คนขับรถมีทักษะดีพอๆ กับนักดริฟต์ชั้นเซียนจึง

ชายสี่ 51

มาถึงที่หมายอย่างรวดเร็ว "คุณชายบอกให้ฉันไปอีกที่ เธอกลับคนเดียวได้ไหม" เขาพูดขึ้นหลังวางสายโทรศัพท์

"ได้จ้ะ เดี่ยวฉันเรียกแท็กซี่แล้วเอาใบเสร็จไปเบิกกับคุณพ่อบ้านเอง"

"โอเค แล้วเจอกัน" คนขับรถหมุนพวงมาลัยก่อนจะซึ่งรถหายไปอย่างรวดเร็ว

ซีลาเดินเข้าไปในโรงแรม วันนี้เธอแต่งตัวดีพนักงานโรงแรมจึงไม่ว่าอะไร ลิฟต์ไต่ระดับสูงขึ้นเรื่อยๆ เธอจำหมายเลขห้องของคุณหนูได้จึงไปถึงที่หมายอย่างรวดเร็ว

ซีลากลัวว่าจะรบกวนความสนุกของโคลอี้กับเพื่อนๆ จึงโทรศัพท์ที่ไปบอกก่อน "คุณหนูคะ ฉันมาถึงหน้าประตูห้องแล้วค่ะ"

"ประตูไม่ได้ล็อก เข้ามาได้เลย"

"ค่ะ" ซีลาผลักประตูเปิดออกก็มองเห็นส่วนรับแขกกับลานจิบน้ำนั้น ห้องนี้มีโคลอี้อยู่คนเดียว หรือบาร์ตี้จะจัดอีกห้องหนึ่งนะ หญิงสาวซุกงนมมือ "คุณหนูคะ ชุดนี้ใช้ได้ไหม"

"ก็ใช้ได้นะ" โคลอี้ยืนอยู่ข้างๆ เคาน์เตอร์ ทำทางกระสับกระส่าย "ดีมอะไรหน่อยสิ รบกวนเธอแย"

"ไม่หรอกคะ เป็นหน้าที่ของฉันอยู่แล้ว"

"เธอรออยู่ตรงนี้นะ ฉันขอไปเปลี่ยนเสื้อแป็บนึง"

52 อุ้มรักกับดักใจ

เดี่ยวเธอเอาชุดนี้กลับไปซักที่บ้านเลย" โคลอี้พูดพลางเดินเข้าไปในห้องนอนแล้วปิดประตู

ซีล่าไม่กล้านั่งลง เธอรู้สึกหิวน้ำจึงดื่มเครื่องดื่มบนโต๊ะ รสชาติมันหวานจัดเหมือนน้ำอัดลม

ยีนรออยู่นานลืบท่านาที่ สงสัยคุณหนูกำลังดื่มเครื่องสำอางอยู่ รอดต่อไปอีกลืบท่านาที่ ซักผดสังเกตเสียแล้วสิ คุณหนูปาร์ตี้กับเพื่อนๆ ค้างอยู่ไม่ใช่หรือ หายตัวมานานแบบนี้ไม่ตีง

ซีล่าเดินไปเคาะประตูแต่ไม่มีเสียงตอบ เธอยังรู้สึกแปลกใจ หวังว่าคงไม่เกิดอุบัติเหตุขึ้นหรอกนะ ทำยที่สุดเธอก็ตัดสินใจเปิดประตู แต่ไม่เห็นแม้แต่เงาของคุณหนู ภายในห้องมีแต่ร่างของผู้ชายคนหนึ่งนอนอยู่บนเตียง เมื่อเดินเข้าไปใกล้เธอก็จำได้ว่าเป็นนายกางเกงในนั่นเอง...

"คุณเจฟฟรี?"

ทำไมเขาถึงมาอยู่ที่นี่คนเดียวล่ะ คุณหนูหายไปไหนที่นำประหลาดยิ่งกว่าก็คือเจฟฟรีสวมกางเกงขาวตัวเดียวท่อนบนของเขาเปลือยเปล่า ซีล่ารู้สึกเหมือนตกหลุมพรางผู้ชายผู้หญิงอยู่กันสองต่อสองในห้องแบบนี้มันอันตรายเกินไปหญิงสาวคิดหนีตามสัญชาตญาณ ทันใดนั้นเองเจฟฟรีก็ลืมตาขึ้น

"เอ่อ..." ซีล่าตกใจจนทำอะไรไม่ถูก เธอควรทักทาย

ข้ายี่ 53

เขายิ่งตื่นนะ ราตรีสวัสดิ์หรือว่าสวัสดิ์

"โคลอี้หายไปไหน" น้ำเสียงเขาแหบแห้งเหมือนเป็น
หวัดรุนแรง

"ฉันก็ไม่รู้ค่ะ คุณหนูบอกให้ฉันเอาเสื้อผ้ามาส่ง แต่
จู่ๆ เธอก็หายตัวไป..." ซีล่ายังพูดไม่ทันจบก็เห็นธงกระดาษ
วางอยู่ที่มุมห้อง นั่นมันเสื้อผ้าที่เธอเอามาให้คุณหนูเปลี่ยน
ไม่ใช่เหรอ ตกลงคุณหนูไปไหน ทำไมถึงคุ้มมันไว้ที่นี่

"ช่วยโทรศัพท์หาเลขาฯ ของผมที บอกให้เขามารับ
ผมด้วย"

"ให้โทรเบอร์อะไรคะ..."

"ผมจำไม่ได้แล้ว คุณช่วยหาโทรศัพท์มือถือให้ผม
หน่อย..." เขาขมวดคิ้ว ท่าทางไม่สบายเอามากๆ

"ค่ะ" ซีลาล้วงกระเป๋าสูทและเสื้อเชิ้ตแต่ก็พบแค่
กระเป๋าตังค์เท่านั้น "อยู่ในกระเป๋ากางเกงหรือเปล่าคะ"

"คุณช่วยหาที"

ท่าทางเขาหมดเรี่ยวหมดแรง หวังว่าคงไม่ได้ชักหรือ
โรคหัวใจกำเริบหรอกนะ ซีลารีบล้วงมือเข้าไปในกระเป๋า
กางเกงของอีกฝ่าย อ๊ะ เจอแล้ว! ทว่าเมื่อดึงมือออกเธอ
ถึงได้พบว่าของแข็งๆ นั้นไม่ใช่โทรศัพท์!

เจฟฟรี้สุดหายใจเข้าลึกๆ เด็กคนนี้หาเรื่องใส่ตัวเอง
นะ เขาคว่ามืออยู่ไม่สุขของเธอไว้แล้วพูดว่า "แล้วผมจะ

54 อุ้มรักกับดักใจ

จ่ายเงินให้ คุณอดทนหน่อยก็แล้วกัน"

"อะไรนะคะ" ขณะที่เธอยังจับต้นชนปลายไม่ถูก เขาก็กดตัวเธอลงกับเตียง ใช้ปากประกบปากจนเธอต้องเสียวจูบแรกไปอย่างไม่เต็มใจ เผลอๆ คินนี่เธออาจจะต้องเสียวอะไรให้เขามากกว่านั้นด้วยซ้ำ...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)